Gudule

Bibliotecara

PARALELA 45
EDITURA

GUDULE
Bibliotecara

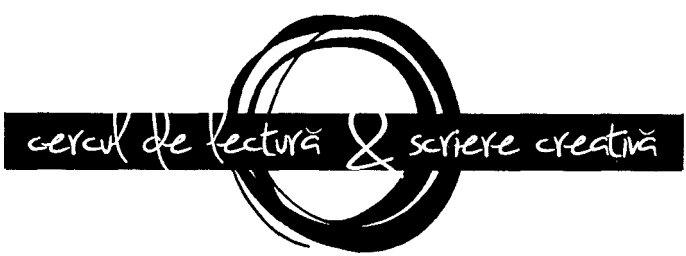

Editor: Călin Vlasie

Redactor: Ioan Es. Pop
Machetare: Stelian Bigan
Coperta colecției: Ionuț Broștianu
Prepress: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GUDULE
Bibliotecara / Gudule ; trad. de Ianina Marinescu ;
il. de Anca Smărăndache. - Pitești : Paralela 45, 2013
ISBN 978-973-47-1831-3

I. Marinescu, Ianina (trad.)
II. Smărăndache, Anca (il.)

821.133.1(493)-31=135.1

Gudule,
La bibliothécaire

Copyright © Hachette Livre, 1995, 2001

Copyright © Editura Paralela 45, 2013, pentru prezenta traducere

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

GUDULE

Bibliotecara

Traducere din limba franceză de
IANINA MARINESCU

Ilustrații de
ANCA SMĂRĂNDACHE

PARALELA 45
EDITURA

În onoarea
bibliotecarilor și documentariștilor
pentru remarcabila lor muncă
dedicată tinerilor
pentru descoperirea cărții ca plăcere

1.

— Guillaume?

Niciun răspuns. Prăbușit pe bancă și cu capul culcat pe brațele îndoite, Guillaume dormea ca un bebeluș.

— Guillaume! Îți atrag atenția că sforăi!

Toată clasa izbucni în râs, trezindu-l din somn pe bebelușul sforăitor. Acesta tresări, deschise ochii, își ajustă ținuta și se uită în jur cu un aer năuc, dând nas în nas cu domnul Pennac, profesorul de franceză.

— Constat cu plăcere că ai revenit printre noi, comentă acesta cu un zâmbet batjocoritor.

Apoi, adresându-li-se celorlalți, spuse:

— Ce-ar fi să-i propunem acestui tânăr, care mai mult ca sigur că s-a culcat târziu aseară, să ne povestească visele pe care le-a avut? Sunt sigur că sunt foarte interesante!

Râsete aprobatoare. Era evident că elevii de-a șaptea apreciau umorul malițios al profesorului lor.

— Dar, domn' profesor... bâigui împricinatul.

— Fără niciun „dar"! Treci în față și dă-i drumul, te ascultăm.

Ca un somnambul, Guillaume se supuse. Ideile nu-i erau prea clare. Puncte luminoase – rămășițe ale imaginilor imprimate de somn pe retină – îi tulburau încă vederea și își simțea gura năclăită.

— O să conteze pentru nota ta la exprimare orală! preciză domnul Pennac.

— La noi, bunică-mea are darul de a interpreta visele! îi strecură Naïma lui Laurence, colega sa de bancă. Ba chiar poate să prevadă viitorul.

— Nu te cred! Glumești! răspunse Laurence fără drept de apel.

Naïma ridică din umeri și se încruntă supărată.

În față la tablă, Guillaume se leagăna de pe un picior pe altul. Chiar nu se simțea bine. În fața tuturor acestor chipuri îndreptate spre el, pândindu-i cuvintele, îl lua cu amețeală. Ah, angoasa vorbitorului față în față cu publicul său; momentul suprem când actorul, tremurând de trac, e pe punctul de a-și rosti prima replică!

„Trebuie să-mi iau inima în dinți", se gândi Guillaume cu un nod în stomac.

Doudou, cel mai bun prieten al lui, îi făcea semne de încurajare în stil de rapper. Gesturi sacadate, mimică-șoc, el aproape că nu se exprima decât prin dans. Chiar și cuvintele îi tresăltau pe buze într-un ritm sincopat:

— Baaagă-fraaa-te! fredonă el.

Domnul Pennac, așezat în ultimul rând, alături de Cédric-prostul, își scoase carnețelul.

— Ei bine, Guillaume? Ți-a-nghițit pisica limba?

„Afurisitul!" - bombăni Guillaume în forul său interior. Apoi, părând plin de energie, se avântă în poveste.

— E miezul nopții și nu mi-e somn, spuse el.

— Bravo, bun început! aplaudă Doudou.

Dintr-o încruntare, profu îi impuse să tacă.

— Pe fereastra camerei mele mă uit pe stradă. Plouă. Luna e ascunsă în spatele unor nori grei. Din fericire, se mai ițește pe ici, pe colo, altfel ar fi întuneric total.

— Ce atmosferă! murmură Cédric sedus.

— La noi, bunică-mea... începu Naïma.

Apostrofată cu mai multe „Ş̧ş̧ş̧t!"-uri imperioase, fu redusă la tăcere.

— În clădirea din față văd o doamnă bătrână care scrie. În fiecare seară, absolut fără excepție, această bătrână scrie. O văd ca pe o umbră chinezească în spatele perdelei. Pe birou are o veioză roz pe care o ține luminată până târziu. A ei e ultima fereastră care rămâne aprinsă și, găsindu-se în mijlocul fațadei, pare un ecran de televizor. Uneori bătrâna se ridică de pe scaun, se face nevăzută și apoi revine cu o tavă. Se așază la loc, își bea ceaiul sau cafeaua și se reapucă de scris.

— Ce bine povestește! se minună Mélanie, cu capul sprijinit în pumni și privirea pierdută în zare.

— Sigur, părinții mei n-au nici cea mai vagă idee despre ceea ce fac eu! Ei mă cred demult adormit.

— Ce ți se pare așa de interesant la doamna asta? se miră Mathieu. Dacă era vreo puștoaică, înțelegeam să stai ore în șir și să te uiți la ea, dar o bunicuță?!...

Fără să țină seama de remarcă, Guillaume continuă:

— Casc. Începe să mi se facă somn, dar rezist. Nici nu se pune problema să mă culc înainte...

— Înainte de ce? strigară mai multe voci în cor.

— ... înainte ca bătrâna să stingă lumina.

— De ce? întrebă mirată Naïma.

— Ia-o-pauză-cu-întrebările-surioară,-că-ești-cam-pe-dinafară! Yo! Stai-și-ascultă-la-băiatu'-aici-sau-șterge-o-afară-cu-pași-mici! lansă Doudou o tiradă, pocnind din degete.

Vexată, Naïma ridică din umeri și scoase limba la el. Povestitorul nostru profită pentru a-și relua povestirea:

— În cele din urmă, se ridică și-și strânge hârtiile. Întinde mâna spre veioză și în cameră se face întuneric. Mai trec câteva minute, apoi se deschide ușa de la bloc și o tânără se strecoară afară. Părul îi dansează pe umeri. Începe să alerge și curând dispare la

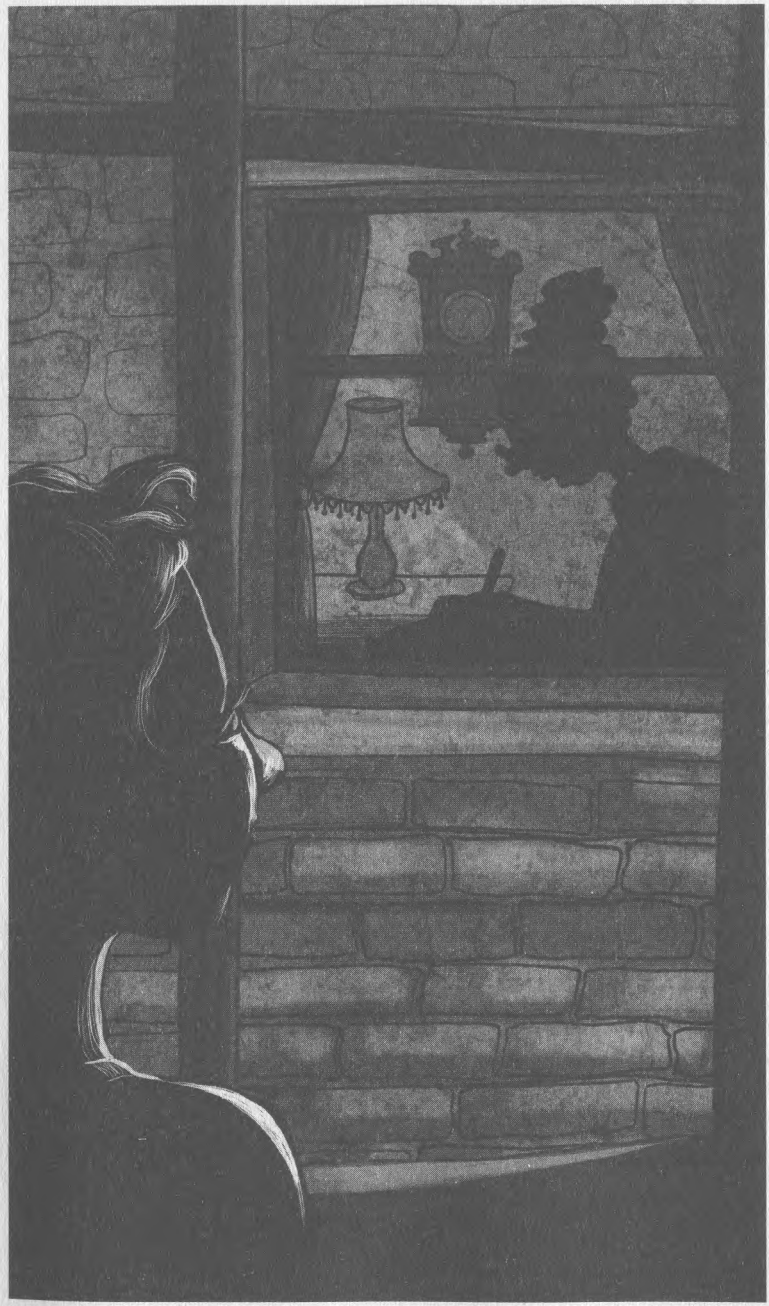

capătul străzii. Iar eu rămân acolo, trist. Am de așteptat până mâine pentru a o revedea.

Guillaume tăcu. Nimeni nu se clintea: toți elevii așteaptau urmarea. Erau plini de magia poveștii. Prin ochii lui Mélanie pluteau steluțe, Naïma le zâmbea îngerilor, Doudou mesteca frenetic gumă, Cédric își rodea pixul.

— Și? întrebă Mathieu.

— Atât, spuse Guillaume.

— Cum adică „atât"?

— Nu alergi după fată?

— Nu încerci să o prinzi, să stai de vorbă cu ea?

— Nu, mărturisi Guillaume. Domnul Pennac m-a trezit prea devreme. Dar poate într-un alt vis, cine știe...

Un ropot de aplauze salută această concluzie.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc, rosti profesorul apreciativ. Te-ai prezentat bine, băiete! Asta o să-ți ridice media, căci oricum aveai nevoie. Păcat că nu ești la fel de bun la scris ca la oral. Acum mergi la loc și data viitoare, chiar dacă somnul îți inspiră povestiri frumoase, încearcă să nu mai adormi la ore!

În recreația următoare:

— Lumea-e-în-delir-după-tine-poetule! Mai-ia-ne-în-visele-ta-le-heee-he! se manifestă Doudou entuziasmat.

Peste chipul lui Guillaume trecu un freamăt ciudat.

— Delirul ăsta, cum îi zici tu, eu îl trăiesc în fiecare noapte de aproape trei săptămâni! Dar nu în vis, ci în realitate.

Celălalt făcu ochii cât cepele și, de surpriză, începu să vorbească normal:

— Fata cu părul lung există în realitate?

Guillaume dădu din cap în semn că da.

— Și diseară o să stau de vorbă cu ea, adăugă el pentru sine.

2.

În fața ferestrei deschise – cu riscul de a face guturai –, adolescentul tropăia ușor din picioare. Orele treceau cu o încetineală care ducea la disperare. Bătrâna nu se mai hotăra odată să se ducă la culcare? Continua să scrie, să scrie, să scrie. Neobosită, s-ar zice. Imperturbabilă. Și totuși, la vârsta ei, ai nevoie de odihnă.

Pentru prima dată în viața lui, Guillaume își rodea unghiile.

Cum până la urmă lucrurile își urmează cursul, chiar și cele pe care le așteptăm cel mai mult, veioza cea roz se stinse în sfârșit. Era aproape unu noaptea.

Guillaume își ținu respirația. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Pleoapele lui, atât de grele cu o clipă în urmă, erau acum deschise până la refuz.

Se scurseră câteva minute interminabile. În depărtare se auzi un țipăt. Băiatul se înfioră. Să fie zvonul unei crime, al unei agresiuni nocturne sau doar ecoul unui coșmar?

În aceeași clipă, o rază de lună străbătu norii. Cu o claritate străvezie, făcu să răsară din neant un portic încremenit, un trotuar pustiu și un copac desfrunzit, luminând brutal întregul peisaj.

Guillaume fixa atât de intens ușa clădirii, încât imaginea se tulbură.

— Ah, exclamă el deodată.

O descărcare electrică îi crispă degetele de la picioare și o simți până în stomac: ușa se deschise. Tânăra cu părul lung se strecură afară.

Guillame trase aer în plămâni.

— Hei! Domnișoară!

Strigătul destrămă tăcerea nopții urbane, dar fata nu se întoarse. Părea prea grăbită ca să se lase distrasă și, ca de obicei, o luă la fugă.

Nu părea să aibă mai mult de 15 ani. De la gât până la glezne, era înfășurată într-o pelerină mare și neagră, care nu lăsa să i se vadă decât pantofii cu toc decupați, foarte demodați.

Picioruşele ei încălțate cu acești pantofi mergeau cu toată viteza înainte pe caldarâmul umed: „țac-țac, țac-țac", ca niște lovituri cu ciocănelul în xilofon.

— Domnișoară! Domnișoară! strigă Guillaume cât de tare putea. Fără rezultat.

Fie nu-l auzea, fie NU VOIA să-l audă. Șuvițele negre îi tresăltau pe spate în ritmul în care alerga. În curând, urma să dispară după colțul străzii.

Deconcertat doar pentru o clipă, Guillaume își reveni foarte repede. Din întâmplare, era încă îmbrăcat, ceea ce-l făcu să câștige timp. Cât de încet putu, își părăsi camera.

În casă, niciun zgomot. Părinții lui dormeau, cu siguranță. Își luă haina din cuier, o puse pe el și se strecură pe ușă în vârful picioarelor. Apoi, odată ieșit din casă, se grăbi pe urmele misterioasei necunoscute.

Ea ajunsese deja pe strada Émile Zola.

„Țac-țac, țac-țac", i se auzeau tocurile în tăcerea nopții.

— Domnișoară!

Fata traversă piața în diagonală și urcă spre primărie. Când trecu pe sub felinare, lumina îi căzu pe pletele negre.

Guillaume începu să gâfâie. Pe cuvânt, nu mai văzuse niciodată o fată care să alerge așa!

O sută de metri mai în față se înălța biblioteca, o clădire impozantă de la începutul secolului, cu trepte la intrare. Fără să ezite, tânăra porni înspre ea.

Oare unde se ducea? La ora asta era închis. Ocolind edificiul prin stânga, Guillaume o pierdu din vedere. Când ajunse și el acolo, ea dispăruse.

O căută cu privirea prin întunericul care-l înconjura, scrutând în van în noapte. Tot ce zări era o ușă micuță. O ușă mică și insignifiantă în partea laterală a bibliotecii.

Fără mari speranțe, apăsă pe clanță. Ușa se deschise.

„Ţac-ţac", se auzeau tocurile foarte departe, undeva pe culoare.

Luându-se după sunet, Guillaume reluă urmărirea.

Un labirint de coridoare se pierdea în obscuritate. Ici-colo, prin ferestrele înalte, străbătea o lumină slabă. Reflexele lor, dreptunghiuri palide proiectate pe jos, desenau contururile unui șotron ciudat pe care Guillaume, deși grăbit, evită să-l calce.

Ce ființe invizibile săreau șotronul într-un picior înainte de venirea lui? Căror fantome le-o fi întrerupt jocul?

Un fior îl străbătu din cap până-n picioare.

La celălalt capăt, pașii se estompau încetul cu încetul.

În ciuda fricii care acum i se încleșta în vintre, Guillaume nu se lăsă și, cu răsuflarea tăiată, se îndreptă spre ceea ce părea capătul coridorului.

Capătul? Nu, coridorul vira și dădea într-o cameră imensă, luminată puternic. Ochii adolescentului, obișnuiți cu penumbra, clipiră dureros în timp ce acesta pătrundea în cameră.

Era un loc extraordinar: pereții erau acoperiți de rafturi care se aliniau apoi unele în fața celorlalte, formând între ele intervale înguste. Câte cărți erau acolo? Zece mii, o sută de mii, un milion? Un miros de hârtie veche, înțepător și dulceag în același timp, emana din fantastica mulțime de opere, dintre care unele aveau peste o sută de ani. Coperți de piele, de pânză, de carton, cu cotoare aurite; pergamente rulate; ediții rare și volume populare pline de ilustrații naive; toată cunoașterea lumii părea adunată acolo.

Rezultatul cunoștințelor omenești umplea această sală, nucleu luminos în mijlocul unei clădiri întunecoase. Și, întâmplarea întâmplării, tocmai în acest nucleu ajunsese Guillaume.

Chiar dacă nu-ți plăcea să citești – și nu exista cititor mai rău decât Guillaume: în afară de benzile desenate, făcea alergie la orice altceva scris pe hârtie –, un astfel de loc te impresiona. Și astfel, cu un nod în gât și în vârful picioarelor, băiatul pătrunse în sanctuar.

Unde era fata? Pe undeva prin mijlocul acestor arhive, fără îndoială.

Dar cum să o găsească?

Să o strige era singura soluție.

— U-uuu, domnișoară!

Vocea lui Guillaume avea o rezonanță atât de ciudată, sufocată de cărți și, în același timp, reluată în ecouri insolite, încât băiatului i se făcu pielea de găină. Totuși, insistă:

— Domnișoară! Domnișoară! Răspundeți!

În spatele lui, un „Șșșt!" agresiv îl făcu să tresară.

Fugara cu părul lung și ochii plini de furie îl apostrofă fără menajamente:

— Nu mai țipa așa, idiotule, o să alertezi paznicul.

Un pas greoi o întrerupse, urmat de o voce groasă:

— Ce se întâmplă aici? Cine a aprins lumina? se auziră mormăituri din celălalt capăt al camerei.

— Bravo, ai reușit! îi șopti fata.

Ea se lăsă pe vine între rafturi, trăgându-l și pe Guillaume după ea.

— Ascunde-te și, mai ales, nu face niciun zgomot.

El ascultă, subjugat. Inspiră cu un soi de beție prezența necunoscutei alături de el, parfumul ei de vanilie, de scorțișoară, de violete: o aromă desuetă de mamaie pe pielea proaspătă a unei adolescente. Și nu se putu împiedica să nu-i atingă pletele cu vârful degetelor.

Târându-și picioarele, paznicul străbătu intervalele. Fata se chirci, făcându-se mică-mică, gata să dispară într-o gaură de șoarece.

Paznicul veni din ce în ce mai aproape. Se afla la câțiva metri de intruși. Pantofii lui cu ținte loveau podeaua și fiecare pas o făcea pe fată să tresară. Punând în practică politica struțului, care constă în a nu vedea nimic pentru a-ți crea iluzia că nu ești văzut, Guillaume închise ochii.

— Probabil că am uitat să sting lumina adineauri, mormăi bărbatul. Nu e nimeni, doar nervii mei care îmi joacă feste. Singur-singurel noaptea în clădirea asta goală... Plus tavanele care pârâie, pereții care trosnesc, șoarecii care ronțăie – și uite-așa încep să aud voci!

Făcu stânga-mprejur și se îndepărtă continuând:

— De parcă vechiturile astea de cărți ar atrage vreun hoț! Un morman de maculatură care nu interesează pe nimeni. Chiar sunt prost că-mi bat capul. Nu mă aleg decât cu o insomnie zdravănă!

Monologul se stingea pe măsură ce paznicul mergea la locul său.

— S-o ștergem, zise fata de îndată ce acesta dispăru.

Târându-se, o luă pe drumul spre ieșire, urmată de tovarășul ei, căruia îi bătea inima puternic. Era teama că puteau fi surprinși sau apropierea de cea care-i bântuia gândurile, care-l aducea în starea asta?

Coridorul; șotronul de umbre. „Țac-țac", se auzeau tocurile în fața lui Guillaume. „Tic-tac", răspundea ecoul inimii sale. Ritmuri de xilofon umpleau labirintul obscur.

Ajunseră în sfârșit la ușă. Uf, erau salvați!

Orologiul din turnul bisericii bătu ora două.

Umăr la umăr, cei doi adolescenți înaintau pe bulevard. Printre copacii din piața de alături, vaierul sinistru al vântului semăna

cu urletul lupilor pe platourile polare. Nicio mașină, niciun trecător. Cartierul, atât de familiar peste zi, îi apăru deodată de nerecunoscut lui Guillaume, chiar dacă îl străbătea zilnic. Ca un decor de teatru. Un fundal ireal, iluminat de felinare artificiale, de un proiector selenar, și prin fața căruia se preumblau doi actori novice.

— Cum te cheamă? întrebă Guillaume pentru a rupe tăcerea.

— Ida, pe tine?

— Guillaume... De câteva săptămâni, mă uit cum pleci în fiecare seară. Mă întrebam unde te duci...

Ida ridică din umeri și această mișcare fu de-ajuns pentru a face să i se unduiască în păr mii de reflexe mișcătoare.

— Păi acum știi, curiosule!

Băiatul avu o grimasă de nemulțumire.

— N-am aflat mare lucru! Ba chiar mi se pare că mă intrigi și mai mult decât înainte.

Fata râse. Era cel mai frumos râs pe care-l auzise Guillaume vreodată. Adolescentul era tulburat.

— De ce te fofilezi afară îndată după ce bătrâna doamnă stinge lumina? întrebă el în șoaptă. Ce o să faci în bibliotecă? Și mai întâi cine ești?

Se privi. Ochii Idei – ochi frumoși, de culoarea alunei – erau plini de maliţiozitate. Pe chipul său ascuțit, zâmbetul, ca un accent circumflex întors, era încadrat de gropițe, ca o amprentă a unor degete invizibile menite să-i ridice amuzate cele două colțuri ale gurii.

— Eu sunt bătrâna doamnă, spuse ea simplu.

— Da... fă mișto de mine! Peste o clipă o să mă anunți că ai 80 de ani!

— 84!

Ca să nu o supere, Guillaume intră în joc:

— Nu-ţi arăţi vârsta, sincer! Pari mai degrabă de 15-16 ani. Te ţii bine pentru vârsta ta!

— N-ai înţeles nimic, bietul de tine! pufni fata.

Părea că se distrează din plin pe seama lui. Lezat de tonul ei ironic, Guillaume se încruntă.

Mergeau foarte încet. Niciunul dintre ei nu avea chef să se întoarcă acasă. Să fie magia acestei nopţi de toamnă, a acestei străzi încremenite, a aventurii pe care tocmai o trăiau? Sau pur şi simplu faptul de a fi împreună şi de a se ciondăni în umbra complice?

Ajunseră în spaţiul pieţei, lipsită de tarabele de bâlci care o făceau să arate ca un loc obişnuit. Înconjurat de bănci şi de neoane, acest spaţiu închis între ziduri, cu o fântână în centru, evoca mai mult ca oricând o scenă de teatru.

— Ne aşezăm? propuse Guillaume.

Fata aprobă. În ciuda frigului muşcător, se aşezară pe o bancă. Lemnul umed făcea să le îngheţe prin haine pulpele, fesele.

— Brrrrr!... exclamă Ida, înfăşurându-se şi mai bine în pelerină.

Îşi trase şi gluga pe cap. Astfel înfofolită, seamăna cu o fată de la maici. Abia dacă i se vedea partea de jos a feţei, ovalul ivoriu cufundat în umbră.

Multă vreme, cei doi rămaseră aşa, fără să rostească vreun cuvânt. Apoi, fără tragere de inimă, Ida se hotărî:

— Vrei să-ţi spun povestea mea? întrebă ea cu voce joasă.

El dădu din cap în semn că da, cu o nerăbdare pe care abia şi-o stăpâni.

— Te avertizez că nu mă vei crede, adaugă ea.

— Îţi promit că te voi crede!

— Chiar dacă o să ţi se pară neverosimil? Jură!

El jură scuipând pe jos. Acest tip de jurământ nu se încalcă, sub pedeapsa celor mai mari orori.

— Ceea ce vezi nu sunt eu, urmă ea. În această clipă, eu dorm în apartamentul de vis-à-vis de tine. Am 84 de ani, așa cum ți-am spus adineauri. Dar, acum mulți ani, am fost tânără și arătam așa (și arătă spre ea). Eram drăguță, nu?

— Foarte! afirmă Guillaume cu fervoare.

— De câteva luni, îmi scriu memoriile. Am ajuns la tânăra pe care o ai în față. Era în 1926...

Parfumul ei demodat, pantofii, hainele neobișnuite... Guillaume se gândea la filmele despre „anii nebuni" pe care le văzuse la televizor. Practic, eroinele purtau chiar acest gen de haine...

— Pe-atunci aveam deja această dorință arzătoare, care nu m-a mai părăsit niciodată...

— Ce dorință?

— SĂ SCRIU.

Cât de grav rostise acest cuvânt! Surprins, interlocutorul ei scrută cu atenție umbra de sub glugă. Ochii fetei străluceau. Prea mult. Ochi în care tremurau... da! Lacrimi!

— Plângi?

Ea se scutură.

— N-am nimic. Sunt doar puțin tristă. Nu am putut să-mi realizez vreodată visul.

Cu o claritate de parcă ar fi avut-o în fața ochilor, Guillaume o revăzu pe bătrâna doamnă aplecată peste caietul ei, în spatele perdelei de dantelă.

— Dar... tocmai asta faci: scrii! protestă el.

— Memoriile? Asta nu contează! Eu îmi doream să fiu romancieră!

— Și de ce nu ai devenit romancieră?

Ea suspină.

— N-am găsit niciodată *cartea fermecată*, murmură ea.

Pe cer treceau intersectându-se cârduri de ciori. Zborul lor greu despica norii, dispărând apoi după turnul bisericii. Ţipetelor lor discordante le urmă o tăcere de moarte.

— *Cartea fermecată?* repetă Guillaume. Care carte fermecată?

— Cea care deschide drumul către literatură.

Într-unul dintre copacii din piaţă începu să cânte o mierlă. Trilul ei se înălţa răspândindu-se în patru zări şi recăzând în mii de paiete armonioase, ca un foc sonor de artificii.

— Cât de frumos! se extazie Ida.

— Nu înţeleg nimic din povestea ta, îi mărturisi Guillaume.

— E foarte simplu: există o carte, undeva, PE CARE TREBUIE SĂ O AI PENTRU A DEVENI SCRIITOR. Cu toţii au avut-o înainte de a-şi începe cariera: Baudelaire, Rimbaud, Dumas, Balzac, Saint-Exupéry... Dar nu ştiu de unde au făcut rost de ea!

Prinse cu mâna o şuviţă care îi ieşea de sub glugă şi o învârti pe deget cu un gest nervos.

— Dacă ai şti cum am căutat-o! Toată viaţa! Şi o mai caut încă.

— Deci asta faci în fiecare noapte în bibliotecă! exclamă Guillaume înţelegând dintr-odată.

Ida dădu afirmativ din cap.

— Şi cum ai reuşit să intri în bibliotecă?

— Simplu: EU SUNT FOSTA BIBLIOTECARĂ. Timp de o jumătate de secol, am trăit printre cărţi. Le cunosc pe toate, tot aşa cum un grădinar îşi cunoaşte fiecare floare din seră, fiecare petic de pământ plantat cu flori din grădina sa. Pentru mine nu mai au secrete. Şi, cu toate astea, le-am cercetat degeaba, le-am consultat degeaba unele după altele, în încercarea de a citi printre rânduri. A fost un eşec. NU AM DESCOPERIT CARTEA FERMECATĂ.

Trase tot mai exasperată cu degetul de şuviţa de păr.

— Totuşi, ştiu că există. Dar unde o fi? UNDE O FI?

Ochii ei de culoarea alunei erau din ce în ce mai strălucitori. Deja nu-şi mai putea reţine lacrimile. Acestea îi invadară obrajii.

— Mai am atât de puţin timp, Guillaume... murmură ea.

Un elan de compasiune îl proiectă spre ea. O luă în braţe şi o strânse la piept. Mişcată, ea îşi lăsă pe umărul lui căpşorul mic, acoperit de glugă.

— Atât de puţin timp... atât de puţin timp, suspină ea.

— De ce spui asta? Eşti tânără!

— Dublura mea e tânără, nu eu! Această dublură e o fantasmă: se strecoară noaptea pentru a-mi continua căutarea, dar ea nu există decât în mintea mea... în memoriile MELE, cele pe care mă vezi că le scriu în fiecare seară.

Cu o mână tremurătoare, băiatul mângâie umerii, atât de reali totuşi, ai tovarăşei sale.

— Când bătrâna doamnă pe care o ştii se va trezi, voi dispărea. O să reintru între paginile caietului unde ea-şi povesteşte – unde EU îmi povestesc – întâmplările tinereţii. Şi o să redevin o octogenară paralizată de reumatism, care-şi cerne regretele.

Guillaume nu răspunse nimic. Această tristeţe îl bulversa. Îşi promise ca mâine să-i facă vecinei sale o vizită. Să stea de vorbă cu ea, să o facă să-i povestească amintirile ei. Persoanele în vârstă au atâtea să ne înveţe despre vremurile apuse, iar asta le face atâta plăcere atunci când ne facem timp să le ascultăm...

Era ceva ce-l agasa totuşi pe adolescentul nostru.

— Ai ales dinadins această vârstă ca să revii? Ce te împiedică să-ţi continui căutările în carne şi oase, sub aspectul tău de bunicuţă?

— În primul rând, starea de sănătate: nu mai am puterea de a ieşi din casă.

— Asta nu mă lămureşte de ce eşti adolescentă. Ai fi putut să te hotărăşti să ai 30 sau 40 de ani, de exemplu!

— Singurele cărți pe care le-am neglijat atunci când eram bibliotecară sunt cele pentru tineri. Nu le găseam interesante. Ca adultă, îmi lipsea prospețimea sufletească necesară pentru a le aprecia. Fără îndoială că asta a fost o greșeală. O greșeală pe care încerc cu disperare să o repar astăzi... ÎNAINTE DE A FI PREA TÂRZIU!

— Prea târziu?

— Știi... nu mai am foarte mult de trăit.

Ea-și ridică fruntea și-l fixă cu pupilele sale mari.

— Guillaume, sunt sigură: CARTEA FERMECATĂ E PRINTRE ELE!

Îl luă de mână, rugătoare.

— Ajută-mă, te rog.

— Da, răspunse el bulversat.

— Singură n-o să reușesc niciodată!

— Îți promit că voi face tot posibilul...

Fata zâmbi printre lacrimi. În gropițele umede apa se acumula ca în niște rezervoare minuscule. Guillaume se simți cuprins de pofta furioasă de a-și lipi buzele de ele și de a sorbi acest elixir sărat, dar rezistă. Oare fantasmele ieșite din mintea bătrânelor doamne se lasă sărutate, noaptea, de către băieți reali?

— Mulțumesc, murmură tânăra din tot sufletul.

Și îl sărută ea. Două buze - doi fluturi ușori, ușori, cu aripi fremătătoare - se depuseră pe obrazul lui. În umbra glugii ei, speranța transfigura fețișoara Idei.

Exact în acest moment, orologiul din turn sună ora trei. Guillaume își reprimă un căscat.

— Și mâine o să sforăi la ore! exclamă el convins, ridicând capul spre ceasul masiv.

Dar... ce se întâmplase? Brusc, pe brațul său apăsat de spatele tinerei nu mai simțea altceva decât gol.

Ida dispăruse.

Era oare sunetul tocurilor ei cel pe care-l auzea Guillaume în depărtare? Nu. Fata nu fugise cum făcea de obicei, ci se evaporase. Visele la trezire se evaporă în acest fel. Și, din toate aceste lucruri care păruseră atât de *reale*, nu mai rămase decât o impresie vagă, gata să se estompeze în agitația trezirii.

Oare Guillaume o va uita pe Ida a doua zi dimineața?

El își jură că nu și, ca un roboțel, se îndreptă spre casă. Doar cheia, pe care o pipăi în buzunar în timp ce mergea, îl readuse la realitate.

3.

Nu mai e nevoie să precizăm că a doua zi în clasă Guillaume nu se prezentă strălucit. Nu doar că îi era extrem de somn, dar era cu mintea în altă parte, departe de lecții. Pe micul său ecran intim, filmul nopții precedente se derula și se relua continuu. Îl obseda mai ales o secvență: cea în care frumoasa eroină se întindea către obrazul său pentru a-și depune acolo buzele. Ah, atingerea aceea atât de delicată, de furișă, inefabilă mângâiere pe care o retrăia iar și iar! Ah, acel parfum de neuitat, diferit de cel al fetelor din ziua de azi și cu atât mai bun! Și acei ochi rugători, plini până la refuz de toată confuzia din lume! Evocarea lor îl aruncă pe tânăr într-un ocean de tandrețe.

Atitudinea sa curioasă nu scăpă istețimii lui Doudou.

— Frateee,-cu-ce-mutră-mi-vii? Ce-ai-pățit? Te-ai-distrat-iar-până-n-zori-de-zi? îl întrebă amicul cel negru, profitând de o scurtă neatenție a profului de mate pentru a se strecura lângă tovarășul său.

Guillaume suspină fără să răspundă, pe chip ivindu-i-se un zâmbet nerod, expresia tipică a cuiva îndrăgostit.

— Hai-spune-cum-e-tipa-olalaaaa!-care-te-a-făcut-să-fii-așaaaaa! intonă Doudou.

Vocea mânioasă a profesorului îl trimise la locul lui înainte să-i fi fost satisfăcută curiozitatea.

Întâmplător era miercuri și după-amiază era liber. Guillaume ezită între o mică siestă – foarte necesară, ținând cont de cât era de obosit – și antrenamentul lui săptămânal la fotbal. În cele din urmă nu optă pentru niciuna dintre cele două soluții și iată-l câteva ore mai târziu prăbușit pe faimoasa bancă din piață. Era într-o stare aproape letargică, așa încât se arătă surprins când apăru Doudou pe skateboard.

Amicul lui negru se opri spectaculos, își scoase căștile din urechi și-i strigă, descoperindu-și dinții imaculați într-un hohot de râs:

— Arăți ca o meduză eșuată pe plajă, bătrâne! (Atunci când scăpa – rar și nu pentru mult timp – de demonul rap-ului care-l poseda, Doudou se exprima ca mine și ca tine.)

Guillaume abia dacă avu o reacție: nu-i stătea mintea decât la Ida. Nici măcar de glume nu avea chef.

— Meduze îndrăgostite – cum nu se poate mai rău! constată Doudou laconic, așezându-se lângă tovarășul lui.

— Hai, povestește! îi propuse.

Dar Guillaume nu voia să profaneze minunata sa aventură încredințând-o unei terțe persoane, fie ea și cel mai bun prieten al lui. Și-apoi, chiar și Doudou l-ar lua de prost dacă i-ar spune acea nebuloasă poveste cu fantasma și adolescenta de 80 de ani. „84!" – rectifică o voce micuță din capul lui. Parcă îl luase peste picior Ida când îi spusese asta! Își compusese o mutră de puștoaică pusă pe șotii și se jucase cu părul. Abia după aceea începuse să plângă.

Evocând toate astea, Guillaume simțea că se sufocă. O undă de bucurie îi înfiora șira spinării.

— Habar n-ai tu, Doudou... murmură el.

— Yoooo-prietene,-toți-tipii-spun-asta-doar-când-gagicile-i-pun-pe-jar! se amuză rapperul.

Apoi, simțindu-se în plus:

— Hai c-o șterg, salut! încheie el.

Sări pe planșa sa cu rotile, se strecură printre tarabe, în trecere subtiliză un măr din coșul negustorului de trufandale și se pierdu în mulțime.

Guillaume abia dacă-și dădu seamă că a plecat. Era foarte prins să numere orele care-l despărțeau de reîntâlnirea cu Ida. Iar această perspectivă îl făcea să-l ia cu călduri și să-i vină roșu în obraji. Același roșu ca mărul lui Doudou, al cărui cotor zăcea acum în canal.

După ce ciuguli câte ceva, Guillaume, sub pretextul unor teme urgente, dădu fuga să se instaleze la postul său de observație. Mare îi fu însă surpriza să constate că fereastra Idei nu era iluminată.

În seara asta, bătrâna doamnă nu-și aprinsese veioza cea roz și nu scria.

De ce oare? DE CE OARE?

Îi veneau în minte mii se presupuneri: o avea schimbarea asta legătură cu întâlnirea lor? Regreta Ida că i-a încredințat secretul ei și se hotărâse să „taie punțile" dintre ei? Îl respingea? S-o fi... (angoasa îl sufoca) mutat pentru a se îndepărta de el?

Imposibil! Nu se poate să-l fi trădat așa! Era sinceră atunci când i-a cerul ajutorul! Pactul pecetluit cu binecuvântarea Lunii nu fusese vorbă în vânt! Și sărutul ei, sărutul ei? Era cu adevărat un jurământ de dragoste!

Și dacă... (angoasa creștea)... dacă fusese victima unei imense farse, iar domnișoara cu părul lung nu era decât o tânără obișnuită,

care-şi bătuse joc de un băiat prea naiv? Dacă, ascunsă în spatele ferestrei întunecate, după ce-şi schimbase deghizarea bătrânească pe blugi şi pantofii cu toc pe bascheţi, tocmai ce-şi râdea de el?

Nu, vis-à-vis nu era nimeni. Camera era, din păcate, goală.

Şi-atunci? Ce putea să se întâmple peste zi? Ce eveniment tragic – sau banal! – determinase această absenţă neprevăzută? UNDE ERA BĂTRÂNA DOAMNĂ? UNDE ERA IDA?

(Angoasa luă proporţii alarmante.)

ŞI DACĂ O ŢINEA CINEVA PRIZONIERĂ CA SĂ O ÎMPIEDICE SĂ-L MAI VADĂ PE GUILLAUME?

Poate că până la urmă nu-i spusese totul. Poate că avea nişte părinţi, un tutore, un logodnic gelos...

Bătrâna doamnă o fi căsătorită? În euforia întâlnirii, Guillaume nici măcar nu se gândise la asta.

Făcu un efort supraomenesc pentru a-şi reveni, în încercarea de a raţiona:

Deci, să ne calmăm. E mai devreme decât de obicei şi cu siguranţă ea a trebuit să plece undeva (Ce zicea Ida despre asta? „Sunt prea bătrână să mai ies din casă"...) şi încă nu s-a întors. Peste o oră sau două, peste mai puţin chiar, o să-şi reia memoriile şi totul va fi ca înainte. Trebuie să am răbdare.

Cu stomacul întors pe dos, adolescentul se lăsă pe pat. Peste trei minute dormea dus, cu pumnii strânşi.

4.

Abia a doua zi dimineaţa, înainte să plece la şcoală, Guillaume află vestea.

Aşezat în faţa castronului cu cereale şi fiind în toane foarte rele, rumega, blestemând natura şi slăbiciunea proprie. La opt

dimineața, când se trezise, avusese nevoie de câteva clipe pentru a-și da seama de ceea ce se întâmplase. O rază de soare – rar privilegiu în acest anotimp – îi gâdila plăcut vârful nasului. Ei, drăcie! A ratat întâlnirea! A naibii oboseală! Probabil că Ida l-o fi așteptat în zadar, s-o fi crezut abandonată, o fi plâns poate... Îi venea să-și dea una!

Părinții, stând cu gura pe el să se grăbească, îl smulseră pentru o clipă din remușcări, dar acestea reveniră în forță după micul dejun.

Înghițind ultima lingură de cereale, auzi:

— A murit cineva ieri la noi în cartier, anunță mama.

Guillaume ridică ochii, scoțând un mormăit vag.

— În clădirea de vis-à-vis, precizează ea.

Un trăsnet dacă-i cădea la picioare – sau chiar direct pe el – nu ar fi avut mai mare efect! Trecu prin toate culorile curcubeului, se sufocă, tuși, scuipă și, îndată ce reuși să vorbească, întrebă cu voce plată:

— Cine?

— O persoană de vârsta a treia. A fost găsită moartă în pat. Portarul a chemat pompierii. S-a îngrijorat când i-a dus corespondența și n-a venit nimeni să-i deschidă ușa.

Cu o expresie conformă circumstanțelor, ea urmă, strângând masa:

— Biata femeie! Probabil că a lăsat-o inima în somn. Fără îndoială că nu și-a dat seama. Ce bine de ea!

Guillaume vru să răspundă, dar nu reuși. Rămase țintuit pe scaun, paralizat de oroare.

— Ești cam palid în ultima vreme, remarcă mama. Nu cumva ne ascunzi ceva?

Se uită la ceas.

— Fără douăzeci, deja! N-ai niciun motiv să o lungești, dragul meu!

Adunându-și ultimele puteri, Guillaume întrebă:

— La ce oră s-a întâmplat?

— În noaptea de marți spre miercuri, între trei și patru, se pare. E greu de spus cu exactitate. Dar nu au venit să o ridice decât după-amiază. Am aflat despre toate astea de dimineață, la pâine. Tot cartierul vorbește despre asta.

Guillaume se simți cuprins de un vid interstelar, cu toți meteoriții, planetele rotitoare și exploziile cosmice. Și cu toate găurile negre, mai ales găurile negre: înfiorătoare hăuri de neant.

— Guillaume, ce-i cu tine? Nu te simți bine?

Între trei și patru dimineața... O imagine teribil de precisă îi sfredeli memoria: o ținea pe Ida de umeri. O simțea caldă la piept. Când bătuse ceasul, își ridicase capul. Și brusc nu mai simțise nimic. Ea dispăruse.

Scrâșni din dinți cuprins de DEZGUST.

EA MUREA ȘI EL HABAR N-AVEA.

În jurul lui, totul prinse a se roti.

— Guillaume, dragule!

Mama îl prinse chiar în clipa când ar fi căzut.

— Jean! strigă ea înnebunită, Jean! Vino să mă ajuți! Îi e rău copilului!

Tata țâșni din baie, cu bărbia plină de spumă de ras.

Îi era cald și dârdâia în același timp. Poate că și vomitase, nu-și mai amintea. Ceea ce își amintea în schimb era îngrozitoarea veste. O certitudine înfiorătoare, sfâșietoare urla în el: n-o va mai revedea pe Ida niciodată.

„Țac-țac", se auzeau toculețele ei pe caldarâmul umed. Luminile străluceau în părul ei negru. De sub gluga ei neagră se simțea parfum de vanilie, scorțișoară, violete. Nicio fată nu mai miroase așa în ziua de azi!

„O să mă ajuți", îl implorau pupilele ei umede.

Cartea fermecată. Cu orice preț trebuia să găsească acea carte fermecată pentru ca Ida să-și îndeplinească visul. Mai avea atât de puțin timp...

De fapt nu mai avea deloc timp.

Cartea fermecată, chiar dacă ar fi pus mâna pe ea, nu l-ar mai ajuta la nimic: Ida nu va mai scrie vreodată. Nici memoriile, nici altceva. Iar buzele ei nu se vor mai plimba niciodată pe obrazul lui Guillaume, ușoare, ușoare ca un fluture.

— E puțin obosit, spuse doctorul. Copilul are nevoie să se odihnească. E în creștere și organismul lui face eforturi mari. O cură de vitamine, mult somn și în opt zile va fi pe picioare.

— Au îngropat-o săptămâna trecută, spuse portarul, indicând mașinal spre cimitir.

Guillaume îi mulțumi și se îndreptă spre strada Émile Zola. Era încă palid, dar picioarele își recăpătaseră forța. Având în vedere faptul că poimâine se întorcea la școală, mama îi dăduse voie să iasă din casă „pentru a se obișnui cu aerul tare".

— Doar o plimbare scurtă, precizase ea. Nu te forța prea tare, poți oricând să ai o recădere.

Cimitirul era la circa un kilometru distanță, la ieșirea din oraș. Pentru a ajunge acolo, trebuia să treacă prin fața bibliotecii, unde ochii i se opriră la scara monumentală și la coloanele în stil modern ce decorau fațada clădirii. În lateral, pe unde n-o ia nimeni niciodată, ghici micuța ușă a cărei încuiere era neglijată. Câteva minute se simți apăsat de nevoia imperioasă de a se strecura pe ușă, de a regăsi coridoarele ametitoare și șotronul fantomatic, sala cea mare debordând de cărți și chiar și pasul înspăimântător al paznicului. Dar în altă parte avea întâlnire cu Ida. O întâlnire macabră, căreia nu-i scapă nimeni.

La orizont se zăriră zidurile înalte.

Un grilaj din fier forjat închidea în acest loc solitar merișorii și chiparoșii plantați acolo. Guillaume nu intrase aici decât o dată, la înmormântarea bunicului. O luă pe aleile care șerpuiau printre morminte, uitându-se la cele mai mari pe lângă care trecea: adevărate capele cu vitralii colorate și cu îngeri îngenuncheați. Și o liniște mormântală. Aici nici păsările nu cântau.

Cum s-o găsească pe Ida? Guillaume nu-i cunoștea numele de familie și nu se gândise măcar să-l întrebe pe portar. Nici cu privire la locul exact al sicriului nu se informase. Se încredință instinctului său.

Închise ochii și se gândi intens la tânăra fată cu părul lung. Ghidează-mă, prietenă de-o seară! Ești doar o fantasmă, așa cum tu însăți ai spus-o. Fantasmele au puteri! Fă-mi un semn! Ia-mă de mână așa cum ai făcut-o atât de frumos în bibliotecă și du-mă la noua ta locuință, ca să te pot vizita!

Merse apoi cu ochii închiși, fără să se uite înainte. Hoinări la întâmplare, încredințându-se intuiției magice care le atrage una către cealaltă pe ființele ce se iubesc, chiar dincolo de moarte. La stânga, la dreapta, înainte, ezitând, ca un ciudat jucător de-a baba-oarba, Guillaume continuă să meargă. Apoi, deodată, se opri și deschise ochii.

De ce? N-ar ști să spună. Pur și simplu ȘTIA că era acolo.

Pământul afânat indica o înmormântare recentă. Pe dalele de marmură nouă era așezată o coroană de trandafiri albi, cu o banderolă mov pe care stătea scris: „Regretatei noastre bibliotecare, cu recunoștință din partea orașului".

Guillaume căzu în genunchi.

„Ida Lerbier, 1911-1995" stătea gravat cu litere aurii pe stelă. Dedesubt, încrustat în piatră, se găsesea un medalion cu o fotografie. Un chip blând cu o aureolă albă, pe care ridurile nu reușiseră să-l urâțească. Nu era greu să i-o suprapui, în minte, pe tânăra cu părul negru, cu ochii de culoarea alunei și cu gropițe

rebele, de care Guillaume era obsedat. Nu era greu deloc. Timpul e mai puțin crud decât ne place să credem: în spatele stigmatelor sale, ființele nu se schimbă. O mobilă frumoasă, chiar și sub mai multe straturi de vopsea, își păstrează alura. E de-ajuns să cureți vopseaua pentru a o regăsi intactă. Tot așa și cu oamenii...

Multă vreme, băiatul rămase prosternat, având pe retină, până la a-i provoca dureri de cap, imaginea Idei. Și șoptindu-i despre dragostea lui.

Ah, cât și-ar dori ca ea să răsară înainte-i, să evadeze din cavou ca altădată pe ușa clădirii de vis-à-vis și s-o ia la fugă!

De ce oare fantasmele nu le supraviețuiesc celor care le inventează?

Guillaume se concentră.

Și dacă tânăra cu părul lung, după ce a fost fantasma bătrânei doamne, devenea A LUI? Dacă, așa cum făcea ea, ar fi proiectat-o în afara minții sale, pentru a-i reda această viață furișă de noctambulă grăbită?

Făcu un efort mental atât de mare, că transpiră. Dar curând renunță. Ida luase cu ea și tinerețea ei. Adolescenta cu părul lung și bătrâna doamnă care scria, reunite într-o singură persoană, se odihneau în sicriu, sub pământ. De acum înainte, pentru ele prezentul și trecutul se confundau. Când viața apune, nu mai există diferență între ce ai fost și ce ai devenit: nu mai ești decât amintirea pe care o lași în urma ta. Iar amintirile nu au vârstă...

Mai singur decât se simțise vreodată în viața lui, Guillaume se îndepărtă, cu capul plecat.

În aceeași seară, pe când contempla melancolic fereastra neluminată, ușa închisă, strada pe care nu va mai răsuna vreodată „țac-țac"-ul tocurilor Idei, i se păru EVIDENT ce are de făcut.

EVIDENT.

O idee atât de puternică, încât îi tăie răsuflarea.

ȘTIA CUM SĂ O READUCĂ LA VIAȚĂ PE IDA!

Îl cuprinse un soi de febră, posedându-l. Începu să tremure. Înțelesese totul dintr-odată.

CAIETUL.

În memoriile bătrânei doamne își va regăsi prietena, între paginile scrise de mână din care ea evada în fiecare noapte! Să o caute la cimitir, ce prostie! Fantasmele nu mor, orice i-ar fi trecut lui prin cap mai devreme! Ele trăiesc etern, acolo unde au fost fixate în scris. Gavroche și Cosette au dispărut ei odată cu Victor Hugo? Cei trei muschetari l-au urmat ei pe Dumas în mormânt? Iar Doamna Bovary, despre care Gustave Flaubert spunea că „sunt eu", nu a supraviețuit ea autorului ei? Ei duc acum o viață proprie în imaginația miliardelor de cititori, iar uneori chiar și pe ecranele de cinema!

Era imperios necesar ca Guillaume să recupereze caietul cu orice preț!

5.

Zece minute mai târziu, era în stradă.

Nimeni primprejur? Se asigură dintr-o privire rapidă. Riveranii dormeau deja în mare parte, iar la orizont nu se profila niciun trecător.

Apăsă pe butonul care deschidea ușa clădirii.

În stânga, ghișeul portăresei. Nu cumva să o trezească. În dreapta, casa scărilor ducând la etaj.

Pe furiș, Guillaume se fofilă pe scări.

Primul etaj, al doilea, al treilea... Iată-l ajuns.

Lângă sonerie scria „Ida Lerbier".

Cu un gol imens în stomac, Guillaume sună la uşă. Evident, nu veni nimeni să-i deschidă: apartamentul era gol. Dar, din prudenţă elementară, voise să se asigure.

Nu era o uşă metalică, ci una cu încuietoare obişnuită, cu cheie mare, uşor de spart. Briceagul lui Guillaume era prevăzut cu un cleştişor numai bun pentru asta. Îi experimenta eficienţa de fiecare dată când îşi uita cheile acasă.

Cu o mână tremurândă, desfăcu lama.

Golul imens deveni uriaş.

Dacă l-ar surprinde cineva, ar fi numai bun de dus la poliţie! Ce avea el de gând era o spargere, nici mai mult, nici mai puţin. Iar faptul că obiectul dorinţei sale nu era decât un banal caiet nu schimba cu nimic lucrurile. Şi-apoi, cine l-ar crede? L-ar acuza mai degrabă că a căutat bani, bijuterii, obiecte de valoare! Acest gen de glumă l-ar trimite direct la casa de corecţie!

Ida, ajută-mă! Până la urmă, pe tine am venit să te eliberez!

Ida, îmi dai voie să intru la tine în casă? Când eşti invitat, nu mai e intrare prin efracţie.

„Clic-clac", făcu cleştişorul în broască. Floare la ureche.

Guillaume apăsă pe clanţă şi intră în apartament în vârful picioarelor.

Era foarte întuneric şi bineînţeles că nu se punea problema să aprindă lumina. Băiatul se orientă pe pipăite şi ajunse în living, unde se vedea mai bine datorită unui felinar a cărui lumină trecea prin perdea. În semipenumbra care domnea în cameră se putea zări măcar câte ceva. Iată biroul, cu mica veioză roz, fotoliul pe care se aşeza Ida, rafturile pline de cărţi. O pendulă, căreia prezenţa morţii nu-i întrerupsese tic-tac-ul. Câteva bibelouri pe care le mai găseşti doar pe la persoanele în vârstă: vaze cu flori uscate, statuete aşezate pe mileuri, gravuri cu rame simple. Pe canapea, printre perne, un şal.

Ca hipnotizat, Guillaume îl înșfăcă și îl duse la nas. Vanilie, scorțișoară, violete: parfumul pe care-l degaja îi merse drept la inimă. Își înfundă capul în el și își imagină că *ea* era acolo, lângă el, cu părul ei lung, cu ochii de culoarea alunei, cu cele două gropițe ce te îndemnau la sărutări.

Ce bine că băieții nu plâng, căci altfel am putea crede că erau lacrimi cele care umeziră subit șalul!

Zgomotul unei mașini care trecu pe stradă, iar apoi opri cu un scrâșnet de frâne, îl readuse pe Guillaume cu picioarele pe pământ. Simți un fior de gheață. Polițiștii! Cineva chemase poliția!

Se strecură până la fereastră și aruncă o privire prin perdea. Nu era decât un taxi care adusese pe cineva, nu departe de aici.

Cu un oftat, Guillaume se eliberă de tensiune, dar continuă să aibă pielea ca de găină.

Nu face să lâncezească în acest loc periculos!

Pe mapa de birou se vedea foarte bine caietul cu coperte de piele. Băiatul îl răsfoi rapid: totul arăta că era vorba de memoriile Idei. Îl luă, luă și șalul și plecă. Închise ușa cu grijă și apoi, nevăzut-necunoscut, coborî scările din patru în patru trepte.

6.

Un scris mărunt și înghesuit, frumos în ansamblu, umplea paginile caietului. Așezat pe burtă în pat, Guillaume citi un pasaj la întâmplare:

La acea vârstă, citeam puțin, din păcate! Eram mult mai preocupată de nimicuri. De rochiile mele, în special. De ziua mea, am primit cadou o pereche de pantofi cu toc care-mi dădeau alura unei domnișoare. Îi adoram. Mai

primisem și ***Alice în Țara Minunilor****, de Lewis Carroll: o adevărată bijuterie de carte, legată în piele roșie. Dar nici măcar n-am deschis-o, iar în cele din urmă am făcut schimb cu prietena mea Mariette, care mi-a dat în loc o fustă ajurată de tul pe care mi-o doream foarte mult.*

O fustă ajurată de tul... Guillaume își întrerupse lectura. Cu ce era Ida îmbrăcată pe sub pelerină?

N-am citit niciodată ***Alice...*** *și îmi pare rău. Poate că viața mea s-ar fi schimbat, cine știe?!*

„Ț rrrr!"

Soneria de la ușa de la intrare zbârnâi în liniștea casei. Guillaume se ridică leneș și se duse să deschidă. Cine putea fi la ora asta?

Merse până la ușă târându-și picioarele.

— Salut! strigă Doudou, cu skateboard-ul sub braț, nu te deranjez, nu?

Nu, Guillaume era mai degrabă bucuros că-l vede. O să-i ia mintea de la ale lui. Era ultima sa zi de scutire medicală, părinții erau la serviciu și, tot învârtindu-se în cerc printre memoriile Idei, începuse să-și piardă curajul. Să o vadă pe Ida țâșnind din adunătura de amintiri demodate îi părea tot mai nesigur; și nici urmă de magie.

De fapt, la ce sperase? O rețetă pentru a face să apară fantomele? Formule cabalistice? „Trucuri" de vrăjitoare? Câte puțin din toate, dacă e să spunem adevărul. Caietele din care răsar tinere nu se găsesc pe toate drumurile. Te aștepți să găsești în ele lucruri extraordinare!

Or, acesta era de o banalitate jalnică. Iar pentru cineva care detesta să citească, a-l descifra era un adevărat tur de forță.

Acest „trofeu" justifica oare riscurile pe care și le asumase „hoțul" pentru a face rost de el? Cu siguranță, nu. Dar expediția meritase totuși, datorită șalului...

Nu s-ar putea spune că Guillaume arăta cum trebuie. Obraz livid, cearcăne la ochi, păr tern, îți venea greu să-l privești. Doudou, plesnind de sănătate, își manifestă zgomotos mila de care fusese cuprins față de soarta prietenului său:

— Arăți-ca-o-lămâie,-prietenul-meu! Ce-i-cu-tine-yo!-de-ești-bolnav-mereu?

Există momente în viață când căldura unei prietenii, o mână întinsă, un zâmbet sincer sunt la fel de necesare ca oxigenul pe care-l respirăm. Doudou picase la țanc, iar în ce privește prietenia, era un adevărat campion. Era de neegalat în arta de a face pe dracu'-n patru pentru ceilalți. Să-i ajute pe ceilalți era hobby-ul lui, să dea o mână de ajutor era sportul preferat.

Brusc, Guillaume cedă:

— O să-ți povestesc totul, spuse el. Îți aduci aminte de ora de exprimare orală de săptămâna trecută?...

Nu e deloc ușor să povestești ceva atât de neverosimil. Mai ales atunci când vrei să fii crezut. Dar Guillaume puse atâta suflet, încât ajunse să-l convingă pe Doudou. De altfel, originile acestuia din urmă îl predispuneau la credința în magie, băiatul lăsându-se sedus de tot ce era neobișnuit. Era un confident de primă mână. Ascultă, puse întrebări pertinente, își oferi ajutorul. Sprijinit de un astfel de tovarăș, Guillaume își recăpătă speranța. De acum înainte, vor fi doi care să o regăsească pe Ida.

Iată-i așezați față în față pe pat, cu șalul între ei și caietul alături. Fata cu părul lung, bătrâna doamnă, biblioteca și cartea fermecată pluteau toate în atmosfera din cameră. Cei doi tăcură, pierduți în gândurile lor.

— Eu cred că trebuie să scriem, murmură deodată Doudou.

Guillaume spuse nedumerit:

— Să scriem?

— Da. Doar scriind bătrâna doamnă îi dădea viață Idei. Energia pe care o proiecta în text se transmitea personajului și îl însuflețea.

Guillaume rămase o clipă cu gura căscată.

— Că bine zici... reuși el să articuleze în cele din urmă. N-aș fi crezut vreodată că ești în stare să spui asemenea lucruri.

Doudou nici atât, pe cuvânt! Și el era le fel de mirat și se întreba ce l-o fi apucat. Mai să creadă că... îl inspirase spiritul Idei!

— Să scriem... repetă Guillaume automat, să scriem... Cum de nu m-am gândit la asta?!

7.

— Unu, doi, trei... șiiii! anunță Guillaume, ca și cum ar fi fost vorba să se arunce în piscină.

Înarmat cu un caiet nou - destinat în principiu orelor de fizică - și cu un pix, se apucă de treabă. Se gândi, căută idei... și nu găsi nimic. Creierul său refuza să funcționeze. Oare nu era asta „amețeala în fața colii albe de hârtie" despre care vorbesc toți scriitorii?

Să scrie... să scrie... foarte frumos, dar ce?

— Trebuie să vorbești de Ida, afirmă Doudou.

— IDA, scrise Guillaume cu majuscule, ca titlu.

Sublinie: asta îți mai lasă mereu ceva timp.

— Gata. Și acum ce fac?

Mânat de ritmurile sale interioare, Doudou se fâțâia de colo-colo. Doar el putea să audă muzica din el. Dar aceasta i se

putea ghici cu ușurință după mișcările corpului. Gât, umeri, picioare, mâini marcau toate cu pasiune un tempo dezmembrat.

— Hei, Doudou, ce fac mai departe? insistă Guillaume iritat.

— Asta-i-treaba-ta-bătrâne, nu? Care-din-noi-doi-e-îndrăgostit,-nu-tu?

— Păi tocmai, nu îmi vine nimic. Oricum, nu pot să continui memoriile bătrânei doamne, că nu o cunosc!

Doudou își opri playerul intern și propuse:

— Ce-ar fi dacă ai povesti aventura de la bibliotecă?

— Genial! strigă Guillaume.

Asta chiar stătea în puterile sale. O secundă mai târziu, înșfăcând pixul care începu să scrie singur pe pagină, Guillaume se lăsă purtat de fluxul amintirilor sale.

Când Ida a ieșit în stradă am urmărit-o și am alergat spre bibliotek. Ea erea foarte foarte frumoasă și eu nu am reușit să o ajung din urmă. Eu am privit la părul ei mare ce părea căi dansează pe umeri. Împiept inima î-mi bătea tare și am strigat după ea: „domnișoară!" dar ea nu ma auzit. Așa fi vrut săi spun că o iubesc.

— Ia ascultă, Doudou: cum ți se pare? zise Guillaume mulțumit de sine.

Își citi opera cu voce tare. Chiar dacă vorbele sunau bine, nici ortografia, nici punctuația nu erau corecte.

— Super, îl aprecie Doudou, cu un zâmbet până la urechi.

Guillaume intră în joc. Acum nu mai avea decât un gând: să continue. În timp ce tovarășul său închise ochii pentru a auzi mai bine acordurile care-l bântuiau, el plonjă cu totul în text.

Ea cunoaște o ușiță secretă care dă în bilbiotek și care nu e încuiată și pe-acolo intră în ea. Eu o urmez pe

colidoare unde e atât de întuneric k nu se vede nimik, doar niște patrate de lumină pe jos din cauza ferestrelor. am un nod în stomac, kiar dacă am zis că no să îndrăznesc niciodată să merg până la capătul acestor misterioase colidoare dar mă duc totuși și până la urmă nu e chiar așa de înfricoșător și ajung întro sală mare plină cu cărți.

Guillaume era atât de cufundat în pagina sa, că nimic nu-l putea face să revină acum. Trăia în mod real ceea ce povestea. Teama, agitația, emoția momentelor pe care le descria îl posedau întru totul. Corpul lui părea a fi aici, în cameră, dar era un înveliș gol. Spiritul lui călătorea în timp.

Iar „mașina timpului" nu era alta decât un pix...

Și atunci bine înțeles că o strig pe fată, strig „domnișoară domnișoară" și fără sămi dau seama ea e în spatele meu și î-mi spune supărată: „nu mai face atâta gălăgie k o să ne prindă paznicul". El vine kiar atunci și Ida mă trage în jos în spatele unui morman de cărți k să ne ascundem. Sunt foarte aproape de ea. Miroase frumos și e caldă. Dacă aș avea curaj, aș pupao dar nu îndrăznesc și mă mulțumesc să o respir.

Guillaume respiră la propriu. Foarte, foarte puternic. Chiar SIMȚI parfumul Idei. Era de la șal, fără îndoială. Din el urcau în cameră efluvii pe care le simți și Doudou.

Doar că...

Se aud pașii paznicului care se apropie. Suntem morți de frik și o simt pe idda cum tremură lângă mine, nu are chef să fie surprinsă în bibliotek fiink nimeni nare dreptul să meargă acolo noaptea și dacă paznicul î-și dă seama

risk să închidă ușa și ea n-o să mai găsească niciodată cartea fermecată.

Ce se petrecea oare?... Prin aer se simțea un suflu ciudat. Doudou, smuls din muzica sa, rămase brusc încremenit.

Guillaume continuă să scrie, cu un fel de febră. Printre buze i se vedea vârful limbii. Mâna îi alerga cu viteză, mânată de pixul-mașină-a-timpului care tura, tura...

Ce frik ne e! să nu kumva să ne găsească! Din fericire el se duce și noi suntem salvați. Abea când ajungem în stradă idda î-mi zice kum o chiamă și de ce e acolo. După aia ne așezăm pe o bank și ea î-și pune capul pe umărul meu și mă pupă. Cre k nam mai fost în viața mea așa de fericit.

Suflul spori și prinse deodată o anumită consistență. Nu era la început decât o brumă, un nor abia perceptibil, care se defini și se îngroșă treptat. Începu să se deseneze o vagă formă umană, prevăzută cu un cap, două brațe, două picioare. Ceva ca... o ectoplasmă.

Doudou deschise gura, dar nu-i ieși niciun sunet. În ochi i se putea citi incomensurabila stupoare, iar chipul său cafea-cu-lapte deveni cenușiu.

Guillaume nu-și dădea încă seama de nimic.

— Ui... uită-te! reuși în cele din urmă să articuleze amicul cel negru.

Își scutură prietenul, făcând din cuvântul pe care acesta tocmai îl scria o mâzgălitură.

— Ce te-a apucat? protestă Guillaume.

Dar furia sa rămase suspendată: tocmai ce zărise și el apariția.

— Ce-o mai fi și asta?

„Asta" ajunse la pământ și continuă să se materializeze. În magma albicioasă luară naștere culori: brun, roz, negru. Curând, „asta" începu să arate a... fată.

— Ida, murmură Guillaume extaziat. Ida... incredibil, am reușit!

Îl prinse pe Doudou de mână și i-o strânse din toate puterile.

— Am reușit! Am reușit! E... E...

— Prodigios, proferă amicul cel negru, consternat.

Nici unul, nici celălalt nu îndrăzniră să se miște, de teamă să nu sperie „miracolul". „Miracolul" LOR! FANTASTICUL LOR „miracol"! Pe lângă el, creatura doctorului Frankenstein era rezultatul unui începător!

Apropo de asta... S-ar spune totuși că era ceva în neregulă, totuși...

Chipul Idei ajunse să se deseneze. Era fin, delicat, aureolat de un păr brunet și frumos, dar... era teribil de sașie. Ochii i se învârteau în orbite ca la o păpușă mecanică stricată. Și gropițele? Nu erau la locul lor, ci în centrul nasului, ca două nări suplimentare.

— Ce oroare! exclamă Doudou înmărmurit.

Și asta nu era totul: corpul se dovedi a fi și el un dezastru. Brațe și picioare erau inversate, în așa fel încât „miracolul" părea că merge în mâini și avea o pereche de pantofi la capătul brațelor. Pantofi drăguți, de altfel, cu toculețe. Pantofi cadou aniversar...

Lui Guillaume îi îngheță zâmbetul pe buze. Cine era acest monstru abominabil?

— Cine... Cine ești tu? reuși el să întrebe dintr-o suflare.

Monstrul - monstruozitatea, mai degrabă - nu-i răspunse imediat: facultățile vorbirii încă nu și le căpătase. De fapt, era mai bine să rămână mută, căci, dacă prindea viață, era o catastrofă! Scoțând niște scrâșnete de mașină prost unsă, gura i se distorsionă îngrozitor.

— Pe mine *trosc* mă cheamă *bzz*, Idda, anunță ea.

— Nu se poate, bolborosi Guillaume. Nu se poate să fii Ida MEA. Ida mea e... frumoasă!

— Eu sunt *crrrr*, Idda, cu doi de D.

Vocea îi era insuportabilă. Doudou își acoperi urechile strâmbându-se: aceste sunete discordante îi agresau timpanele delicate!

Ochii Iddei se plimbară în toate direcțiile de trei ori, apoi creatura adăugă:

— Ai făcut *bâldâbâc* o treabă bună *trosc*, nătărăule!

Guillaume nu înțelese imediat că i se adresase lui, având în vedere că nu-l privise: cu ochiul drept se uita în tavan, în timp ce pupila stângă se învârtea ca un titirez. Doudou puse punctul pe i:

— Hei,-amice,-ce-prietenă-caraghioasă-ți-ai-tras,-pe-cuvânt,-e-boccie-ca-un-șobolan-gras!

— Prietenă? se indignă Guillaume. Caricatura asta nu e prietena mea! Nici măcar nu știu de unde a ieșit!

— De-unde?-De-departe,-băiete,-eu-știu! Din-pixul-tău-caraghios-și-șuchiu!

— Eu? Eu am creat... chestia asta? rosti gâtuit Guillaume, amorțit de frică din cap până-n picioare.

Idda îi răspunse „Da", ca și cum ar fi vrut să-l devoreze pe loc.

— Cum așa?

— Stil urât, ortografie *trosc* proastă. Când *puf* construiești fraze *brrr* grosolane, *horodonc* și personajele descrise sunt *bleah* la fel!

Rapperul își regăsi simțul umorului și situația începu să-l distreze.

Cu chipul străbătut de un zâmbet larg, își tachină amabil tovarășul:

— Dar-la-orele-de-franceză-cam-ce-făceai? Jucai-spânzurătoare-sau-desenai?

Guillaume nu-i răspunse: era prea consternat.

Doudou simți că e timpul să preia frâiele situației.

— Ce-am putea face ca să rezolvăm asta? o întrebă el pe Idda, pe un ton normal.

— Să mă recreați *poc* așa cum trebuie.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, mărturisi Guillaume, plouat.

Pe furiș, se gândi la domnul Pennac: „Ortografia ține de memoria vizuală, spunea el mereu. Cei care citesc mult scriu fără greșeală!" La naiba cu Pennac și cu lecțiile lui plicticoase de morală! Agasat, Guillaume se scutură de acest gând.

— Poate că pot să intervin cumva? Eu sunt bun la dictare, propuse Doudou.

Idda scoase un suspin care semăna cu un lătrat.

— Încearcă totuși *bzzzz țac*, oricum *gâlgâl* mai rău de-atât nu se poate.

— OK. Dă-mi pixul, camarade!

La rândul lui, aflat în fața paginii goale, Doudou se concentră. Îi veni în minte frânturi din povestea lui Guillaume; nu putea fi prea complicat să o transcrie.

La-mine-întuneric-și-noapte-se-lasă,-ascult-M-C-Solaar-și-mă-vântur-prin-casă.-Privesc-pe-fereastră-în-noapte-afară,-o-fată-pe-ușa-din-față-se-strecoară.-E-atâta-de-cool-și-atât-de-frumoasă,-alerg-după-ea,-de-nimic-nu-mi-mai-pasă-yo.

Idda aruncă o privire peste umărul lui Doudou. Scriind, el se foia pe scaun, căci cuvintele îi veneau în ritm muzical. Ortografie corectă, topică bună a frazelor, poate doar un pic argotic... Idda își recăpătă o vagă speranță.

Pe-cer-luna-apare-îndată,-spre-bibliotecă-o-urmez-pe-tânăra-fată.-E-totul-atât-de-frumos-și-de-plin,-că-mi-simt-prin-vene-un-ritm-tehno-divin-yo! Și-fata-spre-mine-frumos-

îmi-zâmbește,-e-atâta-lumină-în-jur,-frate,-și-tot-orașul-pe-ritmuri-de-rapp-plutește.

Doudou nu mai vedea și nu mai auzea nimic; evadase din realitate și trăia în textul său momente fantastice de fericire.

Pentru a doua oară, un nor prinse formă în cameră.

Lui Guillaume începu să-i bată inima mai tare. În stomac simți că are o greutate de o sută de kilograme. Cât despre Idda, aceasta tremura de emoție. Mâinile îi tropăiau de nerăbdare pe mochetă.

Cu siguranță, Doudou va reuși! Normal: e cel mai tare din clasă la scris și la dictare.

Într-o clipă va apărea și adevărata Ida.

La fel ca mai înainte, norul se preschimbă încet într-o fată. Iar de această dată membrele erau la locul lor: mâinile la capătul brațelor, pantofii la capătul picioarelor. Dar aceste brațe și aceste picioare nu stăteau o clipă.

Noua Ida era rapperiță.

În locul pantofiorilor aniversari, noua Ida purta adidași „Nike" desfăcuți la șireturi. Pe cap avea o șapcă pusă invers. Ținuta îi era completată de o pereche de blugi și un hanorac. În plus... noua Ida era neagră.

Ea și Doudou își zâmbiră bucuroși.

— Hello, sister, îi strigă acesta, abandonându-și pixul.

— Dar... nu e Ida mea, protestă Guillaume.

Doudou își luă un aer fals dezamăgit.

— Nu, dar e a mea, îi explică el. Pe hârtie nu pot să pun decât lumea mea interioară, nu a ta! Și iat-o aici pe fata visurilor mele!

O luă de mână.

— V-o prezint pe Adi.

— Păi nu așa *pac-pac* o să *grrr* mă rezolvați pe mine! scrâșni Ida cu vocea ei abominabilă.

— Îmi pare rău, am făcut și eu ce-am putut, își ceru scuze Doudou.

Chipul său radios îi contrazicea cuvintele. Nu-i părea rău deloc, era încântat. Lui și lui Adi le stătea atât de bine împreună!

— Și iată-ne într-o situație de toată jena! concluzionă Guillaume abătut.

Și, pentru a da și mai multă greutate cuvintelor lui, Idda fu cuprinsă de un acces de sughiț care o făcu să sară de colo-colo prin cameră, dărâmând biroul, scaunul, consola de jocuri și bolul cu peștele cel roșu. S-ar fi zis că era pe arcuri, pe cuvânt!

8.

— Bine - și acum ce facem? întrebă Guillaume după o clipă de reflecție.

Doudou, ocupat să facă ordine în cameră - să ridice scaunul căzut, consola și bolul peștelui, să pună la loc biroul - se scărpină în cap perplex:

— Aaaa... trebuie să ne așezăm și să deliberăm.

Sugestie acceptată în unanimitate. Se așezară toți patru turcește față în față pe covor.

Idda nu mai sughița, însă acum își trosnea falangele de la mâinile ce-i serveau drept picioare. Era foarte enervant. Adi fredona. Era foarte drăguță. Sub șapca pusă invers, claia de păr scurt și creț îi stătea răsucită, câțiva cârlionți ajungându-i până la nasul în vânt. Guillaume își rodea unghiile - devenise o manie, clar! - întrebându-se ce față vor face părinții lui dacă, întorcându-se acasă, or să-i găsească pe toți aceștia în cameră. În special pe Idda, care nu era prezentabilă.

Cât despre Doudou, acesta își storcea creierii.

— Nu văd decât o singură soluție, decretă el în cele din urmă.

Toate privirile se îndreptară către el. Mai puțin a Iddei, bineînțeles, care se îndreptă în partea opusă. Dar asta nu o împiedica să fie foarte atentă.

— Care? întrebară cu toții în același timp.

— Ca Guillaume să devină scriitor!

— Și de ce nu cosmonaut sau explorator, dacă tot veni vorba? sări cel în chestiune.

— Nu e o idee chiar atât de proastă, totuși... interveni Adi.

— E de-ajuns *puf* ceva imaginație... și *pleosc* ortografie!

— Imaginația nu-ți lipsește, urmă amicul cel negru. Ortografia se învață: e de-ajuns să fii atent la orele de gramatică și să consulți din când în când dicționarul. Cât despre punctuație...

— Ah, *cotcodac*, punctuația... se lamentă Idda, privindu-și membre inversate.

— ...asta vine de la sine dacă ești atent la ritmul frazelor.

Adi bătu din palme: ritmul, asta o știa!

— La cuvinte e la fel ca la notele muzicale: trebuie să se armonizeze! Și fără prescurtări, evident! Cu tăceri la locul potrivit, pentru a respira!

Guillaume își astupă urechile.

— Încetați amândoi: parcă l-aș auzi pe domnul Pennac! Și oricum, chiar dacă aș vrea, n-aș putea: nu am cartea fermecată.

Se schimbă la față, apoi își privi tovarășii pe rând:

— Și totuși vă jur că sunt gata de orice efort pentru a o regăsi pe Ida. Dacă aș fi sigur că asta mi-ar aduce-o înapoi, aș învăța să scriu corect. Și aș face dictări... câte 20 pe zi!

— Curaj-prietene-nu-i-totul-pierdut, exclamă Doudou. Pe-dată-noi-patru-vom-pune-mâna-pe-cartea-fermecată!

Se întoarse către fete:

— Fetele,-nu-i-așa-că-veniți-cu-noi? Chiar-avem-nevoie-de-niște-tipe-cool-ca-voi!

— Yo!

— *Trosc poc*!

— Păi... mergem?

În aceeași clipă:

— Guillaume! Ne-am întors! se auzi vocea mamei din vestibul.

Guillaume păli.

— La naiba, mama! Nu trebuie să vă găsească aici!

— De ce? se miră Doudou.

— Nu suportă să aduc pe cineva în casă în lipsa ei. Un prieten, cel mult.

Idda râse. Era chiar mai rău decât atunci când scrâșnea din dinți.

— Nu-ți face griji, *param pam pam*, Adi și cu mine suntem invizibile.

— Invizibile? strigară în cor cei doi băieți.

— Doar visătorii ne pot vedea. Părinții tăi sunt visători, Guillaume?

— Aaaa... Cred că nu.

Se auzi un pas apăsat apropiindu-se, apoi clanța se mișcă.

— O să fim văzuți într-o clipă, spuse Doudou.

— A fost totul în regulă azi? întrebă mama deschizând ușa.

Guillaume nu se simțea în elementul lui. Adi și Idda își dădură coate chicotind. Mă rog... cotul lui Adi atinse genunchiul Iddei.

— Ia uite! Bună seara, Doudou, spuse mama. Ai venit să-i ții de urât lui Guillaume?

— Mi-a adus... temele... articulă Guillaume cu greutate.

— Mulțumesc, băiete. Acum e timpul să te duci acasă, că noi o să ne așezăm la masă.

Ea ieși. Ascultător, Doudou își luă haina și se îmbrăcă.

Cu picioarele tăiate de emoție, Guillaume se lăsă să cadă pe scaun.

— Vezi? Ce-ți spuneam! se prăpădi de râs Adi. Eu și Idda nu existăm pentru ea. Nu trebuie să uiți că suntem doar niște fantasme, totuși! Și nu oricine e în stare să fantasmeze!

Era ceva ce nu-i dădea pace lui Guillaume.

— Dacă era invizibilă, de ce îi era teamă Idei să n-o vadă paznicul în bibliotecă?

— Îi era teamă să nu TE vadă *clonc pac*! De-asta te-a *clic* scos afară!

— Apropo de bibliotecă, mergem acolo diseară? propuse Doudou.

Cele două fete dădură afirmativ din cap.

— Sigur că da, strigă Guillaume. Tu o să poți veni?

— O să mă descurc. Tu vii, Adi?

— La miezul nopții, în fața micuței uși!

— OK.

În timp ce cei doi rapperi se îndepărtară braț la braț, Guillaume aruncă o privire peste umăr la companioana sa.

Așezată pe pat, Idda își curăța unghiile. De la mâini... sau de la picioare... mă rog, puțin din ambele.

— O fantasmă atât de urâtă, m-aș fi lipsit de ea bucuros! suspină băiatul îndreptându-se spre bucătărie.

9.

Pentru prima dată după terminarea mesei, Guillaume nu dădu fuga să se închidă în camera lui. Se așeză alături de părinți în living, uitându-se la știrile de la televizor. Mama se miră:

— Ne onorezi cu prezența în această seară?

Băiatul nu-i răspunse. Cum să le mărturisească părinților că preferă mai degrabă știrile – chiar dacă deprimante, în general – intimității unei fantasme ratate?

Pe la zece și jumătate, după film, tata stinse televizorul.

— La culcare, spuse mama, care căsca deja de ceva vreme.

Părea epuizată și nici tata nu arăta mai bine. Ce șansă! Nu va dura mult până să adoarmă, iar drumul va fi liber. Guillaume se bucură pe furiș că părinții lui nu sunt dintre cei care se culcă târziu. Apoi se întoarse în vizuină împotriva voinței sale.

Idda nu pierdu timpul. Toată seara, exersă să meargă în mâini... mă rog, pe picioare. Prin urmare, pantofii cu toc stăteau din nou pe sol. În rest, Idda era cu susul în jos, ceea ce nu schimba mare lucru din aspectul său bizar. Ca să nu-i vină fustele în cap, avu grijă să le prindă cu o curea de încheieturile de la mâini, ca pe o umbrelă închisă. În schimb, mătura pe jos cu părul ei cel lung. Mai făcu niște pași greșiți în spate, dar își reluă postura cu seninătate.

— Începusem să fac, *hâc*, bătături în palme, *trosc pleosc*, explică ea.

Ca să le mai treacă timpul până la întâlnire, ei jucară o partidă de „Nu te supăra, frate" pe care Idda o câștigă (cu atât mai merituos pentru ea, cu cât vedea jocul invers). Apoi, pe la douăsprezece fără un sfert noaptea, Guillaume spuse:

— Să mergem.

Idda traversă apartamentul și inspectă palierul: să fii invizibil prezintă mari avantaje atunci când intri în ilegalitate! Niciun pericol la orizont? Nici părinți, nici vecini care să-l surprindă pe fugar? Înainte!

Când ajunseră la bibliotecă, ceilalți doi erau deja acolo, dansând în fața intrării, ca în textul lui Doudou.

— Chiar vi se pare că e momentul pentru asta? se indignă Guillaume.

— Oricând-e-momentul,-prietene,-pentru-ea,-dacă-ți-place-muzica,-fie-că-ești-la-Paris,-la-New-York-sau-în-Africa! îi răspunse Doudou sentențios.

O clipă mai târziu, expediția intră în clădire.

— Și mai ales să nu faceți gălăgie, le recomandă Guillaume, mergând în vârful picioarelor.

Pe coridor, cele două fete nu se putură abține să nu joace șotronul, împingându-se una pe alta. Ce bine că râsul lor nu putea fi auzit decât de băieți!

Ajunseră în sala cea mare.

— Cum facem? întrebă Doudou.

Toate privirile se îndreptară spre Idda.

— De unde să știu eu, *bum trosc*, protestă Idda. Descurcați-vă!

Idda se burzului. Un caracter ursuz mergea foarte bine cu fizicul ei.

— Chiar dacă ești o fantasmă ratată, presupun că nu ți-ai pierdut memoria, spuse Guillaume. Așa că fii drăguță și manifestă un pic de bunăvoință, altfel n-o să mai devii niciodată normală.

— *Alice în Țara Minunilor*, *trosc*, grohăi Idda, împotriva voinței sale.

— Ce-i cu *Alice în Țara Minunilor*?

— Când m-ai surprins acum câteva seri în bibliotecă mă apucasem să caut *Alice în Țara Minunilor. Param pam pam.* Se pare că e una dintre cărțile esențiale de literatură pentru tineri, iar eu n-am *click* citit-o niciodată.

— E din cauza juponului, comentă Guillaume către ceilalți doi. Și l-a schimbat.

— Care jupon?

— Cel pe care *bum* îl port.

Adi dădu la o parte pelerina răsucită în jurul brațelor-picioare ale Iddei, descoperind niște volane roz încântătoare.

— Super! exclamă ea. Arată ca un tutu de balerină. Mi-l împrumuți?

Doudou inspecta deja rafturile în care operele erau clasate după autori.

— C... C... Camus... Carcot... Ah, Carroll, aici e!

Extrase o carte cu coperți cartonate, roșu cu auriu, și o deschise.

— Ooooh! rostiră toți patru.

Coperțile cărții sunt porți care dau nu spre texte aride cum se crede adesea, ci spre universuri fabuloase. Cel de aici e o grădină magnifică, plină de flori și de fântâni.

Cântece de păsărele inundară biblioteca, alături de parfumul straturilor de flori care se întindeau până la orizont.

— Ce minune! exclamă Adi, apropiindu-și palmele.

Guillaume nu-și revenea din uluială.

— Oare putem să intrăm acolo... înăuntru?

— Nu ne costă nimic să încercăm.

Cu picioarele strânse, Doudou sări în grădină, urmat de inseparabila sa Adi.

— Hip-hop-pe-aici,-în-grădina-de-vis, le strigă el celorlalți doi care ezitau încă, haideți,-prieteni,-iuuu-huuu!-am-nimerit-într-un-adevărat-paradis!

Adi se învârtea deja prin iarbă.

Guillaume întinse mâna către Idda, handicapată de poziția sa de acrobată și dintr-o săritură se alăturară prietenilor lor.

— De necrezut... murmură Guillaume. N-aș fi crezut vreodată că e atât de ușor să intri într-o carte.

— Ia uite, sunt și oameni! șopti Adi.

Câțiva metri mai încolo se înălța o tufă mare de trandafiri, plină de flori albe. Trei grădinari înarmați cu pensule se ocupau să le vopsească în roșu. Nedumeriți, cei patru adolescenți se

apropiară. Prinși de activitatea lor ciudată, grădinarii nu le observară prezența.

— Fii atent, Cinciule, că-mi pătezi pictura, exclamă furios unul dintre ei.

— Nu e vina mea, îi răspunse confratele, Șaptele mi-a mișcat cotul.

Șaptele se răți îndată:

— Îi acuzi mereu pe ceilalți fără să gândești.

— Tu ar fi mai bine să taci din gură, îi replică Cinciul. Nu mai departe de ieri am auzit-o pe Regină spunând că meritai să ți se taie capul!

— De ce colorați aceste flori? întrebă Adi, căci statutul ei de fantasmă o făcea mai îndrăzneață decât pe ceilalți.

Grădinarii se întoarseră. Nu aveau densitate: erau niște cărți de joc. Doiul, Cinciul și Șaptele de pică.

— Am greșit culoarea când am plantat trandafirii, mărturisi Doiul. Dacă-și dă seama Regina, o să mă scurteze de cap...

Șaptele aruncă o privire bănuitoare către noii sosiți.

— Nu sunteți primii care ne pun această întrebare, semnală el. Mi se pare ciudat. Nu sunteți, din întâmplare, spioni ai guvernului? Acum vreo jumătate de oră, o fetiță blondă...

Dar fu întrerupt de Cinci, care supraveghea împrejurimile cu un aer îngrijorat și care strigă din toți bojocii:

— Regina! Regina!

Fără ezitare, cei trei grădinari se aruncară pe burtă la pământ, devenind astfel imposibil de identificat.

— Voi ați anunțat-o, nu-i așa? îi acuză Șaptele.

Dar vocea sa se pierdu în iarbă.

— Ce ne facem? șopti Guillaume neliniștit.

Doudou nu avu timp să-i răspundă: nu departe de ei se auzi un zgomot discordant și escorta regală își făcu apariția.

Un adevărat alai de carnaval!

5
5
2
2

În față veneau zece soldați, purtând arme în formă de treflă. Ca și grădinarii, erau plați și dreptunghiulari, cu mâinile și picioarele prinse la cele patru colțuri. Apoi urmară așii, în haine smălțuite cu diamante. După ei, ținându-se de mână doi câte doi, defilau cei zece copii regali. Aceștia țopăiau, decorați cu inimi din cap până-n picioare. Urmară invitații de marcă, suverani în cea mai mare parte, alături de un iepure alb prevăzut cu un lănțișor de ceas, care vorbea de unul singur, temător și precipitat. În cele din urmă, precedați de un Valet de inimă roșie ce purta coroana pe o pernă de catifea, înaintau REGELE ȘI REGINA DE INIMĂ ROȘIE.

Guillaume repetă întrebarea.

— Ne ferim să fim observați, spuse Adi cu bun-simț.

— Și salutăm politicos, adăugă Doudou, care uită să bată măsura.

— Ca să te adresezi unei regine, *bâldâbâc*, ce trebuie să spui? se interesă Idda. „Doamnă"? „Măria *cioc-cioc-cioc* ta"? „Maiestate"?

Regina de Inimă Roșie era o babă urâtă. Nu doar că probabil cântărea peste o sută de kilograme și se clătina ca un elefant, dar trăsăturile ei reflectau o răutate ieșită din comun. Cu un nas mare și roșu, ochi mici plini de cruzime, dinți ascuțiți gata să muște tot ce mișca, nu te puteai împiedica să o detești la prima vedere.

Alături de ea, Idda aproape că era drăguță...

Bineînțeles, Regina o observă imediat.

— Ce-i asta? exclamă ea încruntându-și sprâncenele.

Toți ochii se îndreptară către fată.

— Fiți amabilă și puneți-vă la loc, îi ordonă Regina. Aceasta nu este o ținută pentru o persoană onorabilă!

Idda se simți ofensată: nu se aștepta să-i fie criticat fizicul! Și mai ales cu atâta agresivitate.

— Nu am cum, *buf trosc pleosc*, răspunse ea cu vocea-i ca o pocnitoare, sunt plină până la refuz *clac* de greșeli de ortografie!

Faciesul Reginei, deja colorat de la natură, luă foc:

— Refuzați să vă supuneți? scheună ea. ÎNDRĂZNIȚI să refuzați să vă supuneți? Și vă bateți joc de mine producând zgomote dizarmonice?

Întorcându-se către gardă, ordonă:

— Să i se taie capul!

Sentința fu urmată de o tăcere mormântală. Guillaume fu primul care reacționă.

— Sunteți nebună? exclamă el, înfruntând scorpia.

Sufocându-se de atâta îndrăzneală, Regina fu cuprinsă de o furie fulminantă. Ferocitatea îi deformase trăsăturile deja hidoase. Scotea fum pe nări. Cu un automatism angoasant de disc zgâriat, ea țipă:

— Să i se taie capul ăstuia! (Arătă cu degetul gros și inelat către restul trupei.) Și ăstuia și ăsteia! Decapitați-i pe toți!

Cu armele înainte, cei zece soldați se precipitară să execute ordinul.

— Nu-mi-sună-prea-bine,-prieteni,-mă-urmați! Că-de-nu-spălăm-putina,-de-cap-fi-vom-scurtați! exclamă Doudou care nu-și pierduse sângele rece.

O prinse pe Adi de braț și îi aruncă lui Guillaume:

— S-o ștergem, camarade!

Guillaume nu așteptă să i se repete. Apucând-o pe Idda, își luă și el picioarele la spinare, pe sub nasul gărzii împrăștiate.

— Maiestate, fug!

— Trișează!

— Nu intră în joc!

— Să li se taie capul! Să li se taie capul!

La marginea grădinii se întindea o pădure în care se afundară fugarii. Suflând din greu, ei se trântiră pe pământ. În timp ce

ceilalți trei își trăgeau sufletul, Doudou, ascuns într-o dumbravă, observă de departe alaiul agitat, al cărui zumzet se auzea nedeslușit.

Nimeni nu se gândise să-i urmărească, dar furia Reginei se întoarse împotriva celor trei grădinari care, stând în picioare acum, tremurau din toate încheieturile. Trecându-și ironic degetul peste gâtul propriu, oribila femeie mimă execuția. Și, în ciuda distanței, purtat de zefir, ordinul isteric ajunse până la urechile adolescenților.

— Să li se taie capul! Să li se taie capul!

— Toți sunt nebuni aici! exclamă Guillaume.

— Și periculoși! întări Adi.

În special Idda era furioasă: nu putea să uite reproșurile Reginei.

— Dacă o să mă mai întâlnesc vreodată față în față cu ploșnița asta, *trosc pleosc*, o să fac o grămadă de greșeli când îi scriu numele. O să scriu... rejină sau rugină sau și mai bine rujină. Și o să vedem atunci cu ce-o să semene! *Gâl bâldâbâc*!

— Inspectăm pădurea asta? propuse Adi, care nu stătea locului.

Ea începuse deja să alerge de colo-colo și găsi niște tufe de afine din care se apucă să se înfrupte. Ceilalți nu se lăsară rugați pentru a face la fel.

— Ce bine că sunt și lucruri bune totuși în cartea asta! spuse Guillaume cu gura plină. Altfel, aș fi regretat că am venit.

— Îți reamintesc, *gaga bum*, că ai o misiune de îndeplinit! îi reîmprospătă Idda memoria. Cartea fermecată *cling* n-o să se găsească singură. Și ai tot interesul să dai din coate pentru asta, *tagadam*: chiar m-am săturat *cioc cioc* să arăt în halul ăsta!

În timp ce vorbea, ochii i se învârteau în toate direcțiile cu o iuțeală teribilă. Dacă s-ar desprinde și-ar țâșni din orbite pentru a se roti în spirală ca niște comete prin spațiu, nu s-ar mira nimeni.

10.

Sătui, cu limba și mâinile pătate de suc mov, cei patru adolescenți o porniră mai departe. O potecuță șerpuia printre copaci, pierzându-se în adâncurile pădurii. Înaintau în șir indian, zărind ici și colo pâlcuri de ciuperci, mușchi ciudați în formă de stea, fire de violete ascunse prin iarbă, fluturi multicolori. Adi se amuză urmărindu-l pe unul dintre ei, unul cu aripi translucide, împodobite cu pete albastre și galbene.

— Aici! Ia uite! strigă deodată Guillaume, plecat în recunoaștere.

Poteca se deschidea într-o poieniță scăldată de soare, în mijlocul căreia se înălța o colibă. Acoperiș roșu, pereți albi, obloane verzi: părea o căsuță de păpuși.

— Cât e de drăguță! exclamă Adi. Cu siguranță, cei care locuiesc aici sunt oameni buni. Nu se poate să fii rău și să locuiești într-o astfel de casă.

— Ochilor-nu-ți-crede,-sister,-asta-mai-nimic-nu-spune, îi răspunse sententios Doudou, aici-bine-și-frumos-poa'-să-nsemne-rău,-pe-bune!

— Poate că știu ceva despre cartea fermecată, sugeră Guillaume.

Era pe punctul de a ciocăni la ușă când un lacheu în livrea ieși din pădure în fugă, îl împinse la o parte și, cu degetul îndoit, bătu el. Acest lacheu avea o mutră de pește, cu ochi mari și reci și cu branhiile palpitându-i fără încetare.

O clipă mai târziu, îi deschise cineva: un servitor-broască, având pe cap o perucă pudrată. Cele două animale se salutară, apoi peștele îi întinse colegului o scrisoare, rostind pe un ton solemn:

— Pentru Ducesă. Invitație de la Regină la o partidă de cricket.

— Din partea Reginei pentru Ducesă. Invitație la o partidă de cricket, repetă broasca.

Se înclinară amândoi adânc și perucile li se întrepătrunseră, iar apoi mesagerul se întoarse pe călcâie și plecă.

Rămas singur, servitorul-broască se așeză melancolic pe prag, privind cerul cu o atenție încordată.

— Aaaa... bună ziua, spuse Guillaume, care în tot acest răstimp rămăsese nemișcat.

Celălalt se purta ca și cum n-ar fi auzit nimic.

— Cred că o să mai rămân pe-aici până mâine... murmură el, vorbindu-și lui însuși.

— Hei,-amice,-ești-surd-sau-ce? Nu-vezi-c-ai-fost-întrebat? Fii-bun-și-răspunde-ndat'! insistă Doudou, care nu suporta impolitețea.

— Crezi că nu ne-a văzut? îi strecură Adi Iddei.

Aceasta din urmă încercă să ridice din umeri, dar nu reuși decât să se lovească la genunchi.

În acest moment se deschise ușa și o farfurie zbură direct către servitor. Din fericire, îi trecu razant pe lângă nas și se sparse în mii de cioburi de copacii din spatele lui.

Broasca nu păru ca măcar să observe proiectilul.

— ...sau poate chiar până poimâine... urmă el impasibil. Doar dacă nu rămân definitiv...

— Ce idiot! afirmă Guillaume.

Și, trecând peste el, intră în casă, urmat de cei trei tovarăși ai săi.

Camera în care pătrunseră era o mare bucătărie afumată. Așezată în mijlocul camerei, Ducesa legăna un copil. Aplecată peste foc, o bucătăreasă amesteca într-un cazan, cu un polonic. O fetiță în rochie de dantelă se uita la ea, repetând pe un ton plângăreț:

— E prea mult piper în supa asta! E prea mult piper în supa asta!

Nu doar în supă era prea mult piper: atmosfera era saturată de piper!

— Hapciu!

— Haaa...

— ...pciu!

Guillaume își trăgea nasul abia-abia, Adi avea ochii plini de lacrimi, iar Doudou și Idda parcă făceau concurs de strănutat.

Și nu erau singurii: și Ducesa strănuta, și copilul.

— Trebuie deschise ferestrele! exclamă Guillaume.

La aceste cuvinte, fetița se întoarse spre el. Era blondă, micuță și nu avea mai mult de zece ani.

— Urma să propun asta! spuse ea.

Înaintă spre noii veniți, cu mâna întinsă.

— Good morning, spuse ea cu un puternic accent englezesc. Eu sunt Alice, voi?

— Hapciu! putu să răspundă Guillaume prezentându-se.

În acest moment, se auzi un urlet înspăimântător: Ducesa, ale cărei urâțenie și agresivitate nu erau cu nimic mai prejos decât ale Reginei, păru că-și iese din minți:

— Porcule! strigă ea amenințător.

Copilului i se adresase, iar micuțul plângea de să-ți rupă sufletul.

— Dar... o să-i spargă capul, se sperie Adi. Uitați-vă cum îl ține!

De un picior! Și nu înceta să-l agite în toate părțile, cântându-i acum din toți bojocii:

Să fii ferm cu-al tău copil
Dă-i bătaie când strănută:
Acest mic mucos e-oribil
Și o face dinadins
Asta-i chestie știută!

Ca și cum doar asta ar fi așteptat pentru a se dezlănțui, bucătăreasa luă cazanul de pe foc și începu să arunce în direcția Ducesei cu tot ce-i cădea în mână. Mai întâi cu vătraiul, apoi cu o droaie de cratițe, de tăvi și de farfurii.

Îndată, Ducesa se folosi de copil ca scut.

O cratiță enormă zbură prin aer și atinse în treacăt fruntea copilului, care începu să plângă și mai tare.

— Hei, aveți grijă, o să-l răniți! strigă Adi, lansându-se în focul luptei printre proiectile.

Guillaume și Doudou se aruncară pe burtă pe pardoseală, protejându-și capul cu mâinile. Idda, rostogolindu-se ca o minge, nu mai era decât un cocoloș de mâini și picioare din care nu se mai distingea nimic. Cât despre Alice, impresionată de curajul lui Adi, o urma ca pe o umbră, strigând din toate puterile:

— Încetați! Încetați!

Ducesa, care cu un moment în urmă aruncase copilul în aer pentru a-l prinde din zbor, îl lansă îndată în direcția fetiței:

— Ocupă-te tu de el, dacă-ți face plăcere! îi spuse ea. Eu trebuie să mă pregătesc pentru a merge la Regină.

Alice prinse la fix mica ființă nefericită. Dar nu era ușor să țină copilul în brațe: acesta se zbuciuma, se răsucea și își agita frenetic mâinile și picioarele, gâfâind ca un vapor cu aburi. Alice nu reușea să-l împiedice să cadă decât făcând din el un fel de nod între urechea stângă și piciorul drept.

Apoi, urmată de Adi și de toată gașca, Alice ieși în aer liber.

— Ce țară de nebuni! Ce țară de nebuni! repeta la nesfârșit Guillaume, năucit.

— Și noi suntem la fel de nebuni, altfel n-am fi aici, răspunse Alice.

— Nici vorbă! protestară Adi și Doudou în cor.

— Poate că am un corp aiurea, *clef clef*, dar nu la fel e la mine *bleah* în cap! precizează Idda.

— Noi am intrat în această carte pentru a îndeplini o misiune, adăugă Guillaume.

— O misiune? Ce misiune?

— N-ai auzit vorbindu-se despre o carte fermecată?

Copilul, care nu mai strănuta, scoase un grohăit dezagreabil.

— Nu-mi place cum te exprimi, dragul meu! îl mustră Alice.

Apoi, către noii ei prieteni:

— O carte fermecată... Nu, nu cred că am văzut-o prin povestea asta... Doar dacă...

Un nou grohăit, mai puternic de astă dată.

— Nu vi se pare că acest copil are un cap caraghios? remarcă Adi, care-l observa de câteva minute.

Micuțul avea nasul neobișnuit de cârn, semănând mai mult cu un rât decât cu un nas adevărat. De ceva vreme, ochii lui se tot micșoraseră. Fără îndoială, fizionomia i se modifica de la o clipă la alta.

Oare suferința să-l metamorfozeze așa?

— Dacă ești pe punctul de a te transforma într-un porc, refuz să mă mai ocup de tine! îl preveni Alice cu severitate. Găsesc că ai o purtare inadmisibilă!

Răspunsul veni sub forma unui ultim grohăit, mai puternic decât cele de dinainte. De astă dată nu mai era nicio îndoială: ținea în brațe nici mai mult nici mai puțin decât un porcușor, îmbrăcat într-o hăinuță roz și purtând o bonetă cu fundițe.

— Exact la țanc, chiar mă întrebam ce să mă fac: părinții mei nu mai vor copii și nu e drept să fiu mamă la vârsta mea!

Cu oarecare ușurare, fata îl așeză jos. Acesta fornăi și fugi în pădure.

— Mare, ar fi devenit un copil extrem de urât, concluzionă ea, dar ca porc e mai degrabă drăguț. Mai cunosc o grămadă de oameni în aceeași situație. Vărul meu, Henry, de exemplu. Va trebui să vorbesc cu el despre asta.

Apoi, sărind de la una la alta, rosti:

— Apropo de cartea aia fermecată, mi-am amintit brusc de ceva. La începutul acestei povești, sora mea citea o carte caraghioasă. Poate că ea vă poate îndruma...

— Unde e ea?

— La pagina 1, cred. Primul paragraf.

— Și cum *trosc param pam pam* ajungem la pagina 1?

— Urmăriți porcul!

În timp ce cei patru adolescenți o luau la goană pe urmele porcului, Alice se întoarse către unul dintre copacii din apropiere, unde tocmai zărise o pisică având un zâmbet bizar. Era unul dintre prietenii ei.

Curând se adâncira în conversație.

11.

— Acolo, acolo! strigă Guillaume.

Porcul zbura la propriu prin iarbă. Din fugă își pierduse boneta, iar hăinuța i se mai ținea agățată doar de un picior.

— Mai repede, trebuie să-l ajungem din urmă!

Urmat de Doudou și de cele două fete, Guillaume o porni și mai și, croindu-și drum printre ferigile care-l plesneau când trecea pe lângă ele, prin desișuri, prin tufișuri stufoase.

— *Trosc pleosc*! Biata Idda era înnebunită, căci părul i se prinsese de ramuri.

— Haide, o încurajă Adi, mai avem puțin!

Guillaume se avântă într-un ultim sprint, plonjând înainte ca la rugby, și prinse porcul de coadă. Asta-l încetini pe animal, permițându-le celorlalți trei să ajungă și ei. Doudou se agăță de cureaua lui Guillaume, Adi se prinse de hanoracul lui Doudou

și îi întinse Iddei cu milă o mână de ajutor, de care aceasta se prinse cât de bine putu. Astfel îmbinată, trupa traversă cartea cu viteza vântului.

A parcurge o carte în sens invers e ca și cum ai vedea un film de la coadă la cap. Secvențele se derulează fără o logică aparentă, oamenii merg dând înapoi, cad în sus, vorbesc înainte să deschidă gura. Zăpăciți, cei patru adolescenți parcurgeau povestea într-un ritm accelerat. Zăriră o omidă care recita versuri trăgând din narghilea, o Alice uriașă prinsă într-o casă în miniatură, o cursă pe jos fără finiș și fără start, un ocean de lacrimi.

Pe măsură ce avansau, porcul mărea viteza.

— În niciun caz să nu-i dați drumul! le recomandă Guillaume.

Iată vizuina iepurelui alb. Trupa, aspirată în sus, urcă și urcă printre hărți geografice și chisele de dulceață ce decorau pereții spațiului strâmt, ajungând în cele din urmă la suprafață.

— Atenție, strigă Guillaume care ținea socoteala paginilor, se zărește primul capitol!

Așezată alături de sora ei pe povârniș, Alice începu să se simtă obosită că nu avea nimic de făcut. O dată sau de două ori, ea aruncase un ochi peste cartea pe care o citea sora ei, dar în ea nu erau nici poze, nici dialog. „La ce-o fi bună o carte fără poze și fără dialog?" se gândea Alice.

— Aici e! urlă Guillaume.

— Dacă ne dăm drumul acum, o să ne spargem capul, protestă Doudou.

— Cartea fermecată! Cartea fermecată *bum pleosc*! zbieră Idda.

Prea târziu! Porcul trânti ușa.

Dar...

— Am pierdut-o pe Idda! mugi Adi.

Se întoarse și, până să se închidă cartea, avu timp doar să-și vadă tovarășa rostogolindu-se pe iarba traversată de un iepure alb uitându-se la ceas.

Porcul nu se opri totuși. Ca o săgeată, el traversă biblioteca. Cei trei adolescenți erau prinși încă de coada lui.

Din rafturi se auzeau sunete ciudate, iar unele cărți erau întredeschise: țipete, vociferări, șuierat de tren, vuiet de avion, de rachetă, chemări, râsete, suspine...

Brusc:

— Purcelușule! răcni o voce arțăgoasă, ieșind dintr-o carte mică și cartonată.

Animalul puse frână cu toate cele patru picioare, schimbă direcția către cartea din care fusese chemat și plonjă în ea fără ezitare.

Doar odată ajuns înăuntru încetini fuga. Adolescenții profitară de asta pentru a-i da drumul. Venindu-și în fire din amețeală, văzură că se află într-un sat, la țară.

12.

— Porcule! Porc afurisit!

Vocea venea dintr-o casă înconjurată cu gărduleț de piatră, dincolo de care se puteau zări, printre straturile de salată, cuști de iepuri prost construite și rufe puse la uscat. Ici și colo ciuguleau câteva găini. Un câine mare și simpatic se vântura de colo-colo, adulmecând printre păsări, iar prezența lui nu tulbura pe nimeni.

Ușa casei se deschise și ieși un băiat cu un lighean în brațe. Părul roșu și ciufulit îi cădea în dezordine peste chipul șiret, plin de pistrui. Din pantalonii scurți, prea mari pentru el, îi ieșeau

niște țurloaie slăbănoage, cu genunchii în X, încălțate cu bocanci mari cu ținte, plini de noroi. Foarte. Și într-o stare extrem de proastă.

— Dezgustător! Scursură! continuă vocea din spatele lui.

Apăru o femeie cu șorț. Părea furibundă și rămase în prag, continuând cu invectivele mânioase la adresa băiatului ei.

— Și mai ales pune-l la vedere! Ca toți vecinii să treacă prin fața lui, să te facă de rușine!

Roșcatul o ascultă încruntat. Apoi maică-sa dispăru, iar el rămase singur, alături de lighean, căzut pe gânduri.

— Salut, amice, spuse Doudou înaintând spre el. Ai necazuri?

Acesta ridică ochii, privindu-l cu un aer năuc, pe el și pe Adi, care-l însoțea. S-ar zice că nu văzuse niciodată negri.

Guillaume se apropie și el.

— Ce culoare au prietenii tăi! îi spuse roșcatul.

Îi răspunse Doudou, râzând în hohote:

— Ah,-da,-avem-cu-toții-culori-hazlii:-unii-sunt-negri,-alții-albi, -iar-alții-portocalii. Scopul-naturii-constă-n-diversitate,-tocmai-de-aceea-culorile-curcubeului-au-fost-inventate!

Roșcatul se gândi o clipă, apoi le întinse mâna celor trei. Argumentul lui Doudou îl convinsese.

— Doamna Lepic mă strigă „Morcoveață", spuse el.

— Cine e doamna Lepic? întrebă Guillaume.

— Mama. I se pare că sunt urât, pentru că sunt roșcat.

— Bine ai venit în clubul celor cu ten dificil, pufni Adi, cu ochii plini de maliționitate.

Această ultimă glumă reuși să-l binedispună pe Morcoveață.

— Îmi place de voi! declară el. Nu sunteți ca fratele și sora mea, care-și bat joc de mine tot timpul și care-mi fac numai mizerii.

Le întinse mâna cu entuziasm noilor săi prieteni. Acest gest puțin cam prea vioi făcu să-i cadă ceva din buzunar. Ceva verzui, lipicios, în formă de croasant.

— Ce-i chestia asta?

Morcoveață roși.

— O coajă de pepene, mărturisi el.

Aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că nu-l vede nimeni și spuse cu voce joasă:

— Mama nu vrea să-mi dea pepene la masă, pentru că e greu să-l taie în cinci. Și atunci pretinde că nu-mi place pepenele, iar eu nu îndrăznesc s-o contrazic. În realitate, sunt nebun după el. Apoi, când mă trimite să dau resturile la iepuri, șterpelesc cojile pe care ceilalți nu le-au curățat de tot și pe care mai e un pic de roz și le ling.

Se uită la trofeul său cu lăcomie și-l șterse pe furiș cu limba, vârându-l repede la loc în buzunar.

— N-am mai gustat unul la fel de dulce până acum! aprecie el.

De ceva vreme, Guillaume se întreba ce era în lighean.

— Ce-i acolo în el?

Toată bucuria îi dispăru lui Morcoveață de pe chip.

— Păduchi, răspunse el lugubru.

La suprafața apei pluteau zeci de insecte, formând un strat gros. Se putea vedea cum dau din picioarele lor minuscule. Era cam dezgustător.

— Crești păduchi? glumi Doudou.

— Da, dar mă jur că m-aș lipsi de asta! Mama e furioasă și am scalpul plin de sânge, atât de tare m-a căutat ca să mă curețe. A asmuțit tot satul ca să mă facă de rușine și mi-a promis că data viitoare va fi și mai rău. O să mă bată, fără îndoială... Sau o să mă lase o zi întreagă fără apă și mâncare.

Celorlalți nu le venea să-și creadă urechilor.

— O să fii pedepsit... pentru NIȘTE PĂDUCHI? se miră Adi.

— Nu e vina ta, spuse Guillaume: e o pacoste care se ia!

— MEREU e vina mea, afirmă Morcoveață. TOT CE MI SE ÎNTÂMPLĂ E NUMAI DIN VINA MEA! Și când nu fac prostii, mama le inventează. Se distrează să mă bombăne.

Câinele, care în timpul conversației stătuse retras, își dori deodată puțină companie. Din trei salturi veni lângă stăpânul său, sărind stângaci pe el.

— Aaa! M-ai lovit, Pyrame!

Dându-i o lovitură răutăcioasă cu piciorul în nas, Morcoveață îl respinse. Animalul scoase un schelălăit de durere și se îndepărtă, cu coada între picioare.

— Ești un ticălos! rosti indignată Adi. De ce-ai făcut asta? Săracul de el, nu voia decât să-l mângâi.

Și se grăbi pe urmele lui Pyrame ca să-l consoleze.

Morcoveață, cu un fel de rânjet, spuse:

— Să-l mângâi? Ha, ha, ha! Să mângâi un animal când aici la noi nici măcar oamenii nu se mângâie? Ce idee!

Cu o expresie încăpățânată pe chip, îi fixă pe rând cu privirea pe Guillaume și Doudou.

— E normal să-mi bat câinele, adăugă el: și eu mănânc bătaie la greu!

— Bietul de tine! îl compătimi Guillaume.

— Nu toți avem norocul de a fi orfani, suspină roșcatul, uitându-se la vârfurile încălțărilor lui murdare.

— Nu-ți face griji, spuse Doudou, care studiase cartea în clasa a VI-a, nu e decât o perioadă grea prin care treci. O să scapi de ea, o să devii scriitor și o să-ți povestești copilăria într-o carte care va avea mult succes.

Morcoveață porni să râdă în hohote și, adresându-se lui Guillaume, spuse:

— E cam într-o ureche prietenul tău! Scriitor, eu? Și de ce nu papă, dacă-i pe-așa? Sau președintele republicii!

Dar Guillaume nu-i împărtăși buna dispoziție. Ba chiar se arătă foarte, foarte serios. Și foarte interesat. Ce spusese Doudou aprinsese un beculeț în mintea lui.

— Tu știi o grămadă de lucruri, îi spuse el cu admirație. Uneori am impresia că ești adult.

— Păi... nu-i vina mea, e din cauză că-mi place mult să citesc... răspunse Doudou modest.

Pentru o clipă, Guillaume căzu pe gânduri. Să-ți placă să citești, ce ciudat! Ce gusturi caraghioase au unii!...

— Dar, ia zi, Morcoveață, n-ai cumva din întâmplare o carte fermecată?

— O CE?

Guillaume și Doudou se înțeleseră din priviri.

— După părerea mea n-a găsit-o încă, spuse cel din urmă.

— Și dacă mergem să vedem la finalul povestirii? sugeră Guillaume.

Doudou se concentră, făcând un efort pentru a-și reaminti povestirea.

— Nu,-la-finalul-de-poveste-nicio-carte-fermecată,-cum-nici-morcovii-n-au-blană,-nici-ridichea-pene-iată! decretă el în cele din urmă.

— Fir-ar să fie! exclamă Guillaume dezolat. Atunci nu mai avem ce căuta pe-aici! Dar unde să ne ducem?

— Înainte de toate, s-o recuperăm pe Idda, spuse Adi, care se întorsese după ce mângâiase câinele și auzise sfârșitul frazei.

Scărpinându-se în cap, Morcoveață îi asculta fără să priceapă o iotă.

— Încă mai am păduchi, se plânse el.

Se enervă, scărpinându-se din ce în ce mai tare.

— Oprește-te că o să te rănești! spuse Guillaume.

— Când mă scărmănă mama e și mai rău.

În ochi i se citea frica.

— Ce-o să mă fac dacă-și dă seama?...

— Am o idee! strigă Doudou, bătându-l amical pe spate. Știu pe cineva care o să te scape de problemă.

Ochii lui Morcoveață se umplură de speranță.

— Da?

Amicul cel negru avea pe buze zâmbetul lui în alb și roz.

— Să-mergem,-prieteni,-veniți-cu-mine!

Se întoarseră în stradă, exact unde se despărțiseră de porc.

Acesta din urmă păștea liniștit pe tăpșan, mușinând prin iarbă cu râtul său placid. Cine ar fi crezut că a fost un bebeluș la un moment dat din viața lui?

Trecând pe lângă el, Doudou îi făcu un semn cu mâna, dar animalul nu se clinti. Poate că nici nu era el, până la urmă, ci un porc ADEVĂRAT!

— Pe undeva pe-aici trebuie să fie o trecere.

Adi, cercetând împrejurimile, o găsi de îndată: o gaură într-un zid vechi, ascunsă sub o perdea de iederă.

— Aici, strigă ea.

— Vino după noi, îi spuse Guillaume roșcatului, care nu înțelegea nimic din ce se petrecea.

Unul după altul, se strecurară prin deschizătură.

13.

Cel cu adevărat uluit că a ajuns în bibliotecă a fost Morcoveață.

— Habar n-aveam că la mine pe stradă există un asemenea loc! declară el cu naivitate.

Se minuna de multitudinea de cărți. Nu mai văzuse atât de multe nici chiar la facultate. Le atinse și le privi neștiind la care să se oprească. Pentru că, spre deosebire de Guillaume, lui îi

plăceau cărțile! Dar, din păcate, nimeni nu voia să-i dea vreuna: părinții îi spuneau că e un catâr, iar catârii nu citesc.

— Mergem să o regăsim pe Idda? propuse Adi, gata să se îndrepte spre litera „C".

— Nu chiar acum, spuse Doudou: rămânem la „R".

— Ce cauți? îl întrebă Guillaume puțin nedumerit.

Triumfător, Doudou aduse o operă, strigând entuziasmat:

— Gata, am găsit!

— Șșșșt, mai încet! îi recomandă Guillaume. Atenție la paznic!

Fără să țină seama de această observație, amicul cel negru deschise cartea.

— Haideți! îi îndemnă pe ceilalți.

În șir, pătrunseră cu toții în universul cel nou.

Un univers de rime, de versuri, alexandrini, cezùri și emistihuri.

Un univers de poezie.

Cel al lui Arthur Rimbaud.

Universul preferat al lui Doudou, căci poezia înseamnă ritm.

Ajunseră într-o sală vastă.

În fundul ei, un pat. În acel pat, un copil.

— După-acel-dulap-încalte-zic-să-ne-pitim-deoparte, le șopti Doudou. Mai-bine-să-stăm-nevăzuți-decât-să-l-speriem-pe-micuț.

Micuțul despre care vorbeau își scărpina scalpul cu frenezie. În cele din urmă, ajunse să-și irite pielea. Fruntea, tâmplele și chiar și urechile i se înroșiră puternic.

— Și el are păduchi, șopti Morcoveață cu satisfacție.

Să vezi că mai sunt și alții în aceeași situație e reconfortant de fiecare dată.

Foarte încet, Doudou recită:

Când copilul, năucit de-o roșie buimăceală
Cheamă cu-ardoare roiul alb al visurilor vagi,
De patul lui se-apropie două surori cu privire domoală,
Cu degete suave și gesturi line, largi.

În aceeași clipă, cele două surori mai mari intrară în cameră și se aplecară asupra copilului.

— Ce-i în neregulă, Arthur? întrebă una dintre ele, o tânără deșirată, îmbrăcată în alb și cu părul împletit în jurul capului ca o coroană.

— Am chiriași, gemu copilul. Mă irită.

Fata cealaltă zâmbi tandru. Buclele ce-i cădeau de pe umeri îi acopereau spatele cu o mantie aurită. Mângâie chipul micuțului anxios.

— O să ne ocupăm de asta, îi promise ea.

— Ce frumoase sunt! murmură Adi, impresionată.

— Cea de-a doua seamănă cu Ida MEA, îi asigură Guillaume în extaz.

Doudou urmă, folosindu-se de cuvintele poetului pentru a comenta ceea ce se desfășura sub ochii lor:

În dreptul unei ferestre întredeschise, amândouă
Așază copilul în aerul azuriu ce scaldă un arbust în floare
Și în părul lui greu în care cade rouă
Își plimbă mâinile-alene ca-ntr-o reverie mângâietoare.

— Ce noroc are individul, mormăi Morcoveață. Și pe mine mă caută uneori de păduchi soră-mea Ernestine. Dar e atât de brutală, că-mi zdrelește pielea cu pieptenele.

Cât despre Arthur, acesta nu părea să sufere prea mult. Dimpotrivă chiar. Închise ochii și, în timp ce binefăcătoarele sale se ocupau de ciuful lui, o expresie de fericire îi transfigură chipul.

El ascultă cum cântă respirația lor lină
Care ca o miere vegetală și roză mirosea,
Adesea abia-ntreruptă de-o icnitură fină,
Salivă reținută sau dorință de-a săruta.

Dinspre nord, Soarele palid pătrundea pe fereastră, scăldând acest tablou încântător. Sub razele sale, unghiile „despăduchitoarelor", ca niște mici instrumente eficiente, luceau printre șuvițele împărțite ale fratelui lor mai mic. Dacă el ar fi fost o pisică, mai mult ca sigur că l-am fi auzit torcând.

Și iată că pe-ndelete urcă în el vinul Lâncezelii,
Suspine de-armonică și-o undă a delirării;
Copilul simte, sub mângâierea blândă a pielii,
Țâșnind și murind nevoia lăcrimării.

Formalitățile se încheiară. La fel de discret precum veniseră, cele două surori plecară.

Arthur savură pentru o clipă starea sa de bine apoi, întorcându-se spre dulap, spuse:

— Credeți că nu v-am văzut?

Puțin rușinați, Guillaume, Doudou, Adi și Morcoveață ieșiră din ascunzătoare.

— Cine sunteți? îi întrebă Arthur. Duhuri? Fantome? Demoni?

— Nimic din toate astea, prietene. Suntem puștani ca tine!

— Puștani și puștoaice! precizează Adi.

Adresându-se roșcatului, care i se părea mai „civilizat" decât ceilalți trei, Arthur spuse cu uimire:

— Ce zic ăștia? Nu înțeleg nimic.

— Eu nici atât și nu știu nici măcar de unde au venit.

Morcoveață se apropie de copil, așezându-se pe marginea patului său.

— Dar m-au scos dintr-un mare impas.

— Care?

— Păi și eu am păduchi. Și, dacă se prinde mama, vai de fundul meu!

Arthur schiță un zâmbet complice.

— Toate sunt la fel, observă el.

— A mea e și mai și! strigă Morcoveață. Doamna Lepic e cea mai rea femeie de pe fața Pământului.

— Ba nu, cea mai rea e doamna Cuif! Țipă întruna, lovește, mârâie, pedepsește... și nu pupă niciodată.

— Da'-ți zice că ești urât, prost și murdar?

— Nu, da'-mi zice că sunt rebel și vicios.

Se priviră și se înțeleseră, în ciuda a tot ce-i despărțea: epoca, locul, clasa socială. Ciudată solidaritate a copiilor neiubiți: ranchiuna pe care o împărtășeau îi făcuse să se împrietenească.

— Da, dar tu măcar le ai pe surorile tale, reluă Morcoveață. Ele sunt drăguțe. Nu ca Félix și Ernestine, care, la fel ca mama, mă maltratează.

— E drept că sunt drăguțe, recunoscu Arthur. Vrei să le rog să te curețe de păduchi?

Morcoveață spuse „Da" din cap, cu ochii strălucindu-i.

— Vidalie! Isabelle! strigă îndată puștiul.

— Misiune-ndeplinită,-de-acum-putem-pleca, spuse Doudou încântat. Și-făr'-de-noi-aceștia-doi-se-vor-descurca!

— Băiețelul, șopti Guillaume, crezi că e chiar Arthur Rimbaud?

— Bineînțeles!

Adolescentul se precipită către copil.

— Știi unde e cartea fermecată?

— O carte fermecată, o carte fermecată... spuse micul Arthur arătând preocupat. Nu, sincer, nu cred...

— Ce păcat, suspină Guillaume dezamăgit.

— Mergem? bătu Adi din picior.

— Morcoveață, știi cum să te întorci acasă? vru să se asigure Doudou.

Roșcatul îi răspunse din cap că da. Observase bine drumul la venire.

În timp ce cei trei adolescenți făceau stânga-mprejur, Arthur fu cuprins de o inspirație subită:

— Uitați-vă totuși puțin pe la „E", le aruncă în clipa în care dispăreau.

— „E"?

— Da, vocala.

— Tu ai înțeles ce-a vrut să spună? întrebă Guillaume, odată reîntorși în bibliotecă.

— Poate, răspunse Doudou cu un aer misterios.

14.

— N-avem nicio clipă de pierdut, declară Adi, scuturând din capul său mic și negru cu atâta energie, că-și pierdu șapca. Probabil că Idda e moartă de îngrijorare.

Ea o porni în fugă către rafturile cu „C", urmată de cei doi tovarăși.

— Au! strigă deodată Guillaume, alunecând pe ceva lipicios.

Ca să nu-și spargă capul, se prinse instinctiv cu mâna de raftul cel mai apropiat. Tras de la locul său, acesta se balansă periculos.

— Atenție! urlă Doudou.

PADABUM!

Într-un vacarm înspăimântător, unul, apoi două, apoi zece rafturi se prăbușiră.

— Sunteți bine? se îngrijoră Adi. Nu e nimeni zdrobit?

Guillaume se extrase din mormanul de cărți cu un cucui în frunte. Părea că tocmai a scăpat dintr-un cutremur și ieșea dintre dărâmături. Cât despre Doudou, puțin lipsise să-i cadă în cap cele douăzeci de tomuri din *Encyclopedia Universalis* și să-l omoare, dar s-a ales doar c-o sperietură.

— Pe ce naiba am călcat? bombăni Guillaume, căutând cu privirea vinovatul.

— Pe o coajă de pepene, amice!

Doudou i-o întinse cu vârful degetelor, strâmbând dezgustat din nas.

— De unde-i porcăria asta?

— Din buzunar de la Morcoveață, presupun. Doar pe el îl știu că păstrează astfel de chestii. Probabil că a pierdut-o adineauri, în drum spre Rimbaud.

Liniștită în privința sorții camarazilor săi, Adi plecă. O clipă mai târziu, îi scăpă o exclamație consternată:

— Unde sunt cărțile de la „C"?

Toate cărțile de la „C", „D", „E" și „F" zăceau pe jos, printre resturile rafturilor. Erau cel puțin două sute de opere.

— Of! *Alice* e pe undeva pe dedesubt. Va trebui să facem săpături arheologice.

În aceeași clipă:

— Ce-i harababura asta? tună o voce groasă.

Paznicul!

Din trei sărituri, Adi se alătură celorlalți.

— Ascundeți-vă!

— Unde? Unde? strigară băieții speriați.

— Nu contează, în prima carte găsită!

Alertat de șușotelile lor, paznicul, dând din mâini, stupefiat și contemplând dezastrul fără să-i înțeleagă cauza, ciuli urechile.

— Știu că sunteți acolo, vandalilor! strigă el în direcția zgomotelor. N-o să scăpați nepedepsiți: o să anunț poliția!

Mai rapid decât un fulger, Adi deschise prima carte care-i căzu în mână.

— Intrați aici, ordonă ea.

— Și tu? avu timp Guillaume să-i strige înainte de-a o pierde din vedere.

— Eu sunt invizibilă, nu risc nimic.

— Și Idda?

— Mă ocup eu de asta. E timpul s-o regăsesc pe *Alice* în toată dezordinea asta. Ne vedem la primul paragraf.

Ceilalți nu o mai auziră, dispăruseră deja.

Din carte răzbătea un șuier de mitralieră.

Adi închise cartea. Era și timpul!

— V-am prins, șnapanilor, strigă amenințător paznicul, ivindu-se dintre rafturile de la litera „H".

Dar intervalul era gol.

Singura urmă a fugarilor: *Mizerabilii* de Victor Hugo zăcea pe jos. Paznicul o ridică mormăind și o puse la loc pe raft.

15.

Gălăgia era într-adevăr asurzitoare. În aerul încins până la incandescență de un soare de plumb, se auzea uruitul sinistru al clopotului de alarmă. Din străzi învecinate urca un vuiet tragic, amestecat cu împușcături, proteste confuze, sunet de tobe și bubuituri de tun.

— Ce se întâmplă aici? E război? strigă înspăimântat Guillaume, acoperindu-și urechile.

Fu cuprins de un acces de tuse: mirosul înțepător de praf de pușcă saturase atmosfera.

— Mă ustură ochii, spuse Doudou care, dintr-odată, nu mai avea deloc chef de rapp.

Trase aer pe nări, se frecă la ochi și își duse mâna drept apărătoare pentru a se proteja de lumină.

— Și, în plus, e și cald, adăugă el ștergându-se pe frunte.

Ulicioara unde din întâmplare ajunseseră era strâmtă și vetustă: fațade mizerabile cu obloane închise ermetic, pietre de pavaj inegale, murdare de balegă de cal, șanțuri cu apă stătută sau în care pluteau reziduuri rău mirositoare.

— În ce epocă suntem, după părerea ta? întrebă Guillaume, care nu avusese timp să citească titlul cărții înainte de a plonja în ea.

Doudou nu-i dădu atenție, după cum nu dădea atenție nici locului în care se aflau.

Pe lângă ei trecu alergând un bărbat care-i împinse. Avea pe cap un joben, la picioare jambiere și era îmbrăcat în redingotă. Pe mânecă îi strălucea o pată de sânge.

— Ascundeți-vă, vin anarhiștii! le aruncă el copiilor înainte să dispară sub un portic.

În urma lui se auziră pași grăbiți - doi indivizi în zdrențe, înarmați cu puști.

— N-ați văzut trecând un burghez? îi întrebă primul dintre ei, un tânăr înalt și serios, bărbierit prost și cu o șapcă pe cap.

— Aaa... nu, spuse Guillaume, luat din scurt.

— Ați face mai bine să vă întoarceți acasă, spuse celălalt, cu chipul desfigurat de o tăietură sângerândă care-i cresta obrazul stâng de la tâmplă la bărbie.

— Ce se întâmplă? se interesă Doudou.

Bărbații îl analizară curioși: întrebarea, aspectul, ținuta lui îi surprindeau. Cu siguranță că puștanii ăștia nu sunt de pe-aici!

— Sunteți străini?

— Da, răspunse Guillaume la întâmplare.

— Atunci urmați-ne. O să vă adăpostiți în spatele baricadei.

Plecară în fugă, urmați de cei doi adolescenți.

— Parisul e furios! Parisului îi e foame! E revoluție! le explică rănitul pe drum.

Ulicioara dădea într-o răspântie. Automat, Doudou ridică ochii spre indicator.

— Strada Chanvrerie, citi el.

Și-atunci zăriră baricada. Rămaseră înmărmuriți.

„Construcția" – dacă îndrăznim să numim astfel amalgamul teribil care se înălța înaintea lor – era alcătuită din molozul de la trei case învecinate, distruse de circumstanțe. Pe caldarâm, printre blocurile de piatră și grinzile care o alcătuiau, se înghesuiau mii de obiecte casnice, de la o trăsură răsturnată la mobile dezmembrate și haine zdrențuite, de la resturi de faianță la ustensile de bucătărie și la căpățâni de varză. Chiar și jucăriile își găsiseră loc în acest meterez: astupau spărturile. Ici un căluț de lemn, colo o tobiță spartă, iar dincolo o păpușă așezată ca la prova unei corăbii, atestând că răzmerița e a tuturor, cu mic, cu mare.

Bunurile mizere ale poporului erau adunate aici, în această arhitectură de sărăcie și revoltă, în încercarea zadarnică de a distruge agresorul, iar peste ea flutura mândru un stindard roșu sfâșiat.

Dintr-o stradă adiacentă ce servea drept reper pentru soldați, se abătu ca un tunet asupra baricadei o ghiulea de tun. O salvă de mitralieră umplu aerul de șuierături.

Pe sub schimbul întețit de focuri, cei doi bărbați se lăsară în jos și-și continuară drumul. Guillaume și Doudou îi imitară.

Pe jos era plin de cadavre de civili și militari, amestecați indistinct în băltoace de sânge. Muște mari și verzi bâzâiau de

colo-colo, așezându-se ciorchine pe câte un chip cu ochii dați peste cap, pe câte un piept ciopârțit, pe câte o burtă căscată, ciuruită de gloanțe.

— Tir de artilerie! strigă un glas dinspre redută.

Acestui ordin îi răspunseră mii de împușcături, urmate imediat de ripostă. Un schimb de proiectile brăzdă spațiul.

În timp ce bătălia urma cu furie, Guillaume și Doudou, pe urmele ghizilor lor, ajunseră la refugiu. Înăuntrul baricadei – înaltă de 15 metri – se putea pătrunde prin lateral, dar trecerea era păzită.

— Cine e acolo?

— Sunt eu, Marius, răspunse tânărul cel serios.

Cei patru se strecurară înăuntru.

În aceeași clipă, un al doilea glonț făcu o gaură în zid.

Rebelii care ocupau spațiul – cam 20 cu totul – se grăbiră de îndată să acopere gaura. Dar nu aveau nici timp, nici materiale. Cei de vis-à-vis trăgeau acum dublu în punctul slab. Precum apa care pătrunde în cala unui vapor, tot așa moartea se strecura prin fantă. Un combatant căzu lovit în coastă. Coapsa altuia începu să sângereze.

— Ne-ar trebui o saltea ca să obturăm fanta asta! spuse cineva.

— Pe ea stau răniții. Nu o putem folosi.

Puțin mai în spate, un bătrân stătea așezat pe o bornă. Nu lua parte la agitația din jur. Figura sa blândă, gravă și ridată era înconjurată de favoriți grizonați. Spre deosebire de tovarășii lui de arme, el nu era îmbrăcat în zdrențe de muncitor, ci în haine bine croite.

Foarte atent, bătrânul observa apartamentele din clădirile vecine.

La fereastra unuia dintre acestea era agățată o saltea, pentru a împiedica geamul să se spargă. Colțurile de sus ale saltelei erau legate prin frânghii de partea de sus a cercevelei.

— Cine poate să-mi împrumute o carabină și două gloanțe? întrebă bătrânul.

I se răspunse printr-o șicană.

— Ați auzit, băieți? Jean Valjean vrea o pușcă.

— Credeam că nu vrea să se folosească de ea împotriva cuiva!

Totuși, unul dintre tovarășii săi îi îndeplini cererea.

Jean Valjean ochi salteaua. Se auziră două detunături. Retezate, cele două frânghii cedară. Salteaua se clătină și se prăbuși în stradă.

Fapta bătrânului fu întâmpinată cu aplauze.

— Bine jucat!

— Dar cine se duce să o ia?

Într-adevăr, salteaua căzuse la jumătatea drumului dintre asediatori și asediați, unde, ucigător și teribil, schimbul de focuri continua.

Fără un cuvânt, Jean Valjean ieși de după redută și, sub o furtună de gloanțe, se aventură în zona periculoasă.

Insurgenții nu aveau ochi decât pentru silueta lui înaltă, ce sfida focul de mitralieră.

Ridicându-și trofeul, îl luă liniștit în spinare, îl aduse și-l potrivi la locul prevăzut. Toate acestea durară nu mai mult de cinci minute, dar, în cele cinci minute, bătrânul își riscase viața de o sută de ori.

Încă o dată, mitraliera își vomită încărcătura de gloanțe, însă de data asta dardele ucigătoare întâmpinară un obstacol, afundându-se în umplutura saltelei cu un sunet molatic, fără să o traverseze.

Jean Valjean îi înmână pușca proprietarului acesteia și se așeză la loc de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Guillaume și Doudou asistaseră, muți, la un act de bravură. Dacă numele eroului le era familiar, bucățica de istorie căreia îi fuseseră martori le scăpa totuși.

— Ce revoluții au avut loc în secolul al XIX-lea? căută Guillaume un răspuns, puțin rușinat de ignoranța sa.

— Aaa... Comuna[1]... sugeră Doudou.

— Crezi că asta o fi? Și o să fim masacrați cu toții?

În aceeași clipă, un cântec păru că țâșnește din cer:

Suntem urâți la Nanterre
Din vina lui Voltaire
Și proști la Palaiseau
Din vina lui Rousseau![2]

Tonul era tineresc, impertinent, frivol. Cel care-l adoptase nu amuțise încă.

Cei doi adolescenți ridicară capetele și zăriră, în vârful construcției, sub stindardul zdrențuit care-i sfida pe asediatori, un pușt de vârsta lor, înălțându-se cu pieptul către inamic.

În jur, adulții nu pregetară să-și exprime reacțiile:

— Afurisitul ăsta de șnapan o să fie ucis!

— E o țintă numai bună pentru „brute"!

— Gavroche, coboară imediat! strigă Marius.

Împotriva voinței lui, dar cu un râs sfidător, Gavroche se dădu jos de unde se cocoțase.

Cu picioarele goale și șapca pusă invers, îmbrăcat în niște pantaloni cârpiți, susținuți cu bretele și largi la genunchi, el aterizează dintr-un salt lângă Guillaume.

— Salutare, cetățene! îl apostrofă.

Apoi îl inspectă din cap până-n picioare și strâmbă din nas.

— N-oi fi din întâmplare vreun fecior de burghez?

---

[1] Comuna din Paris, guvern care a condus Parisul între 28 martie și 28 mai 1871, ca urmare a unei revolte populare. (*n.t.*)

[2] Cântecul lui Gavroche, din romanul *Mizerabilii* de Victor Hugo. (*n.t.*)

Cu gura căscată, Guillaume nu știu ce să-i răspundă. Urmându-și examinarea, Gavroche se învârti în jurul lui, apoi hohoti:

— Nu, ești prea slab! Burghezii sunt grași! Se îndoapă! Se bălăcesc în mâncăruri bune! Dacă-i întrebi ce fac cu banii, habar n-au! Îi mănâncă, păi da' cum!

Se frecă pe burtă cu o mână dezolată.

— Norocoșii! Noi n-avem mai nimic de îmbucat! O să murim cu burta goală!

— Vrei o gumă? interveni Doudou, e tot ce am.

Gavroche nu știa ce e aia, dar era dispus să învețe. Mai ales dacă era ceva dulce.

Cinci minute mai târziu, așezați turcește în umbra zidurilor, toți trei mestecau gumă în cor, ca niște vechi cunoștințe.

— Ce zi e azi? întrebă Doudou, întinzând guma cu limba pentru a face un balon.

— 6 iunie.

— Da, dar... ce an?

Gavroche se încruntă: oare-și bate joc de el?

— 1832, evident! La tine în țară nu sunt calendare?

Doudou făcu un gest evaziv. Suflă. Guma se umflă și se umflă, devenind enormă. Apoi ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Guillaume.

— Nu e Comuna, murmură el, spărgând balonul. Mai sunt 39 de ani până atunci!

Tirurile reîncepură și mai puternice. Sperând să încheie asaltul înainte de căderea serii, soldații erau porniți pe tot ce mișca, forțându-i pe revoltați să-și caute adăpost. Cei câțiva curajoși care voiseră să rămână fără acoperire căzură de pe metereze împușcați mortal. Corpurile neînsuflețite ale muncitorilor, meșteșugarilor, comercianților înțesau strada Chanvrerie.

Corpurile oamenilor din Paris...

Camarazii lor ripostară cu o violență sporită. Șapte sau opt rafale se succedară cu furie. Strada se umplu de un fum orbitor. Prin această ceață străbătută de focuri se distingeau confuz mai mulți artileriști culcați sub roțile tunurilor.

Apoi, focul se domoli din nou.

— N-ai auzit cumva vorbindu-se de o carte fermecată? întrebă Guillaume fără mari speranțe.

Gavroche nu-i răspunse. De câteva clipe, mintea lui era în altă parte. Asculta, nu departe, o conversație între Enjorlas, șeful baricadei, și Bossuet, mâna dreaptă a acestuia.

— În față pierderile sunt mari, spuse Bossuet. Ultimele noastre salve au fost decisive.

Răspunsul lui Enjorlas purta amprenta îngrijorării:

— Încă un sfert de oră de astfel de succese și n-o să mai avem cartușe, suspină el.

— Așteptați-mă, spuse Gavroche, am ceva de făcut.

În mormanul de resturi zăcea un coș de răchită. Băiatul îl înșfăcă și, fără altă explicație, se strecură afară.

— Dar... e periculos! îi strigă Guillaume.

— Îi e prea foame, spuse Doudou cu părere de rău. Măcar să nu pățească nimic!

Cu inima strânsă, se cățărară pe metereze pentru a-l observa.

Dar Gavroche nu se îndreptă, așa cum presupuseseră ei, spre casele vecine pentru a cere de mâncare. Nu merse nici de-a lungul zidurilor, în umbră, pentru a rămâne neobservat. Dimpotrivă: mergea în plină lumină, fără acoperire, prin chiar mijlocul câmpului de bătălie, pe sub nasul soldaților.

— Dar... e nebun! exclamă Guillaume îngrozit.

Cu chipul descompus de angoasă, Doudou nu pierdea din ochi silueta subțire.

Lângă dușmanii despuiați, Gavroche se lăsă pe vine. Scormoni în cartușierele împrăștiate pe jos, prin buzunarele cadavrelor și scoase de-acolo pumni întregi de cartușe.

Manevra sa nu trecu neobservată în interiorul redutei. Courfeyrac, unul dintre tovarășii săi, îi strigă de sus:

— Drace! Ce faci acolo?

Gavroche ridică nasul insolent.

— Cetățene, îmi umplu coșul.

— Și nu vezi mitraliera?

— Da, și? Plouă cu gloanțe, altceva?

— Vino înapoi! îi ordonă Courfeyrac.

— Îndată!

— O să-ți frigă pielea!

— Strada e mama mea, o să mă protejeze ea!

Pe când se îndepărta, fumul încă prezent pe ici, pe colo îl ascunse vederii.

Era un adevărat drăcușor, observară cu spaimă Guillaume și Doudou. Îmbătat de reușita sinistrei sale recolte, puștiul renunță la prudență. Țâșni din ceață, se întoarse scurt, se târî de la un mort la altul ondulându-se ca un șarpe, dornic de tot mai multă muniție. Umplu coșul văzând cu ochii.

Încetul cu încetul, fumul se împrăștie.

Curând, copilul deveni o pradă ușoară pentru trăgătorii din linia inamică, aflați la pândă în spatele ridicăturilor de pe caldarâm sau comasați pe străduțele din apropiere.

În timp ce Gavroche se ocupa de un sergent cu burta găurită, un glonte lovi cadavrul.

— Ei, drăcie! strigă puștiul. Acum îmi omoară și morții.

Un al doilea glonte făcu să sară scântei din caldarâm lângă el. Un al treilea îi răsturnă coșul.

— Fii atent! urlă Guillaume de pe baricadă.

Doudou încercă și el să strige ceva, dar nu reuși să scoată niciun sunet: avea gâtul prea strâns. Și-atunci începu să facă gesturi ample, în speranța că-l va îndemna pe puști să fie prudent.

Gavroche își privi tovarășii și le făcu un semn complice. Apoi se ridică drept în picioare, cu părul în vânt, cu mâinile în șolduri și, privind mândru către gărzile naționale care-l ocheau, începu să cânte:

Nu sunt consilier
Din vina lui Voltaire,
Viersul vi-l fac cadou
Din vina lui Rousseau.

Luă coșul de jos și puse la loc toate cartușele împrăștiate, fără să lase să se piardă vreunul și, înaintând în bătaia puștilor, își continuă imperturbabil culesul.

Un al patrulea glonte îl rată la mustață.

Guillaume și Doudou, strânși unul într-altul, văzură producându-se inevitabilul. Istoria nu se schimbă, chiar dacă e oribilă. Nici măcar de astă dată puștiul nu va scăpa.

Sunt vesel la caracter
Din vina lui Voltaire,
Mizeria mi-e trusou
Din vina lui Rousseau.

Spectacolul era halucinant. Gavroche provoca inamicul, îl sfida, se strâmba la el. Acest joc morbid, această partidă de-a v-ați ascunselea cu moartea părea să-l distreze mult. La fel ca o pasăre care-și bate joc de vânător, tot așa răspundea și el la fiecare rafală cu câte o strofă.

Soldații râdeau ochindu-l, cum râde vânătorul în fața bravurii unei prăzi agitate, știind că, oricât de afurisită ar fi aceasta, nu poate să-i scape. Trăgeau, ratau, se distrau de propria lor nereușită. Făceau pariuri între ei care o să-l răpună. Era atât de agil, atât de sprinten! Se culca la pământ, se ridica, dispărea într-un cotlon al ușii, apoi sărea din nou. Îl credeau la dreapta, el era la stânga! Băiatul ăsta, pe bune, era un vânat de primă mână!

Toată baricada era cu ochii pe el și tremura.

— O să-l nimerească! O să-l nimerească! gemu Guillaume frângându-și mâinile.

Îl nimeriră, într-adevăr.

Un glonte îl atinse în cele din urmă.

Gavroche se împletici, apoi se îndoi încet.

Întreaga baricadă scoase un strigăt.

— Nu! urlă Doudou, oripilat.

Izbucni în hohote de plâns.

Dar Gavroche nu căzuse decât pentru a se ridica din nou. Pe față îi curgea un lung firicel de sânge: fusese rănit la frunte.

Își ridică brațele, privi în lateral de unde venise împușcătura și, cu ultimele forțe, zbieră:

Am căzut stingher
Din vina lui Voltaire,
Cu fața-n colb maro
Din vina lui...

O împușcătură îi curmă spusele. Căzu cu fața pe caldarâm. Sub el începu să se formeze încet o baltă purpurie.

Guillaume era sufocat de lacrimi. Înlemnit, Doudou le lăsă pe-ale sale să-i curgă fără să rostească o vorbă. Toată baricada tăcea. Acești bărbați atât de duri, de călîți, care renunțaseră de

atâta vreme la viață și acceptaseră sacrificiul suprem, aveau ochii înroșiți.

În față, tirul se oprise. Execuției îi urmă o liniște monstruoasă. Și în această liniște mai rea decât zvonul bătăliei, mai rea decât gemetele răniților și decât vacarmul tunurilor, se auzi vocea lui Marius:

— S-a înălțat la ceruri un sufletel mare!

16.

— E îngrozitor, îngrozitor! hohoti Guillaume.

Era atât de emoționat, că uitase unde se afla, nu mai știa încotro s-o apuce. Abandonându-l pe Doudou, iată-l alergând la rândul său în stradă.

Alături de Gavroche, deja încremenit, sub lumina soarelui din ce în ce mai scăzută, căzu în genunchi.

Niciodată, nicio carte nu-i adusese atâta suferință.

Niciuna.

De fapt, ba da.

Una singură. Își aminti acum.

Închise ochii. Mâna îi rătăcea peste postavul năclăit al hainei, pe sub care se mai simțea încă răzbătând un rest de căldură. Pentru foarte puțin timp, din păcate!

...

O singură carte, e drept. Una dintre puținele pe care le-a terminat (era foarte micuță!).

Cum plânsese citind pasajul acesta!

Pe urmă n-a mai fost nimic, decât o fulgerare galbenă pe lângă glezna lui. A rămas o clipă nemișcat. N-a țipat.

S-a prăbușit încet, cum se prăbușește un copac. Și niciun zgomot nu s-a auzit, din pricina nisipului.[1]

Guillaume plângea, plângea, zdrobit de o imensă tristețe. Ida, Gavroche... Toate ființele pe care le iubea dispăreau una după alta.

În afară de durerea care-i sfâșia inima, nu mai era conștient de nimic. Nici de luptele care se reluară după câteva minute, nici de Doudou, nici de Parisul trecut prin foc și sabie, nici de stindardul zdrențuit ce flutura sus, simbolizând speranța unui popor. În jurul lui totul se șterse, luat parcă de o tornadă. Oamenii fuseseră măturați, decorul răsturnat.

Singur cu suferința lui, se trezi în deșert.

Într-atât de tainic e tărâmul lacrimii.

— Buna ziua, îi spuse o voce neobișnuită de lângă el, tu de pe ce planetă ești?

Guillaume tresări, ridicându-și capul spre cel care-i vorbise. Și rămase perplex.

Era un omuleț blând și blond, într-un costum verde și cu un fular mare, care îl privea grav și care-i repetă (căci nu renunța niciodată la o întrebare odată pusă):

— Tu de pe ce planetă ești?

Guillaume se ridică dintr-un salt.

— Dar... unde sunt?

— La mii de kilometri de orice zonă locuită.

Într-adevăr, până departe în zare, numai și numai nisip. O gigantică întindere aurită se unduia până la orizont, ba chiar

[1] *Micul prinț*, autor Antoine de Saint-Exupéry, traducere de Benedict Corlaciu. (*n.t.*)

și mai departe, dincolo de putințele privirii. Pe linia curbă ce separa cerul de pământ lucea un astru roșu, rotund: o bulă incandescentă.

— Îmi plac apusurile de soare, spuse omulețul, cu un zâmbet extaziat.

Câteva clipe, el contemplă imensitatea necuprinsă, apoi, întorcându-se din nou spre Guillaume, spuse:

— Nu ești de pe-aici? De pe ce planetă ești? întrebă el pentru a treia oară.

Ca să fim sinceri, Guillaume nu prea știa. Era cam tulburat de toate câte abia i se întâmplaseră și nu-i venea ușor să-și adune gândurile.

— Mă întreb dacă nu cumva visez... murmură el ca pentru sine.

Copilul îi aruncă o privire curioasă.

— Pe lângă tine nu sunt urme de pași. Deci nu ai venit pe jos.

— Nu, răspunse Guillaume.

— Atunci și tu ai picat din cer... Vii de pe o stea sau dintr-un avion?

— Nici una, nici alta, vin dintr-o carte.

— Dintr-o carte?

Guillaume își simțea încă hohotele în gât.

— Da, dintr-o carte în care am văzut pe cineva murind.

Suspină, apoi își luă seama.

— Tu ești Micul Prinț, nu-i așa?

Copilul începu să râdă.

— Mă cunoști?

— Te credeam mort și pe tine...

Râsul Micului Prinț se ofili ca o floare.

— Ai sosit prea devreme: aici e locul, dar nu e momentul. Aniversarea sosirii mele pe Pământ e mâine.

— Mă bucur, spuse Guillaume.

— De ce te bucuri?

— Mă bucur că eşti încă în viaţă. Nu mai vreau să văd pe nimeni murind. Gavroche era prietenul meu, cânta, mesteca gumă, iar acum e la pământ, în mijlocul măcelului, scăldat în propriul sânge. Urăsc cărţile în care oamenii mor.

— Pentru că nu le deschizi la pagina potrivită, spuse Micul Prinţ.

— Cum adică?

— Ce e bine în povestiri este că putem oricând să ne întoarcem.

— Ce vrei să spui?

— Este avantajul pe care îl au cărţile în faţa vieţii reale. În viaţa reală, când apare o dramă, se spune: „Cât mi-ar plăcea să mă întorc în trecut, să profit de fericirea de dinainte!" Lectura ne oferă această posibilitate: e suficient să reiei capitolele precedente şi retrăieşti momentele plăcute ori de câte ori doreşti.

Guillaume nu se gândise la lucruri din acest unghi.

— Gavroche trăieşte încă, în *Mizerabilii*, îşi dădu seama. Şi o să pot să-l regăsesc oricând voi dori.

Dintr-odată, simţi o uşurare în suflet.

— Dacă vrei să nu mai moară niciodată, n-ai decât să nu citeşti pasajul cel urât, spuse doct Micul Prinţ.

Se gândi o clipă, apoi reluă:

— Am cunoscut pe cineva care făcea şi mai mult: rescria finalul cărţilor care se terminau prost, ca să existe mereu „happy end". Şi aşa nu avea niciodată impresia că-şi pierde prietenii.

Guillaume se arătă din ce în ce mai interesat.

— E o idee bună, spuse el. M-am gândit deja la asta...

Apoi îşi aminti de Ida şi de Idda şi bucuria îi dispăru.

Soarele apuse. Pe linia orizontului nu mai rămăsese decât un vag halou purpuriu, care se stingea încetul cu încetul. Umbra invada cerul, pregătind cu grijă calmul nopţii deşertice.

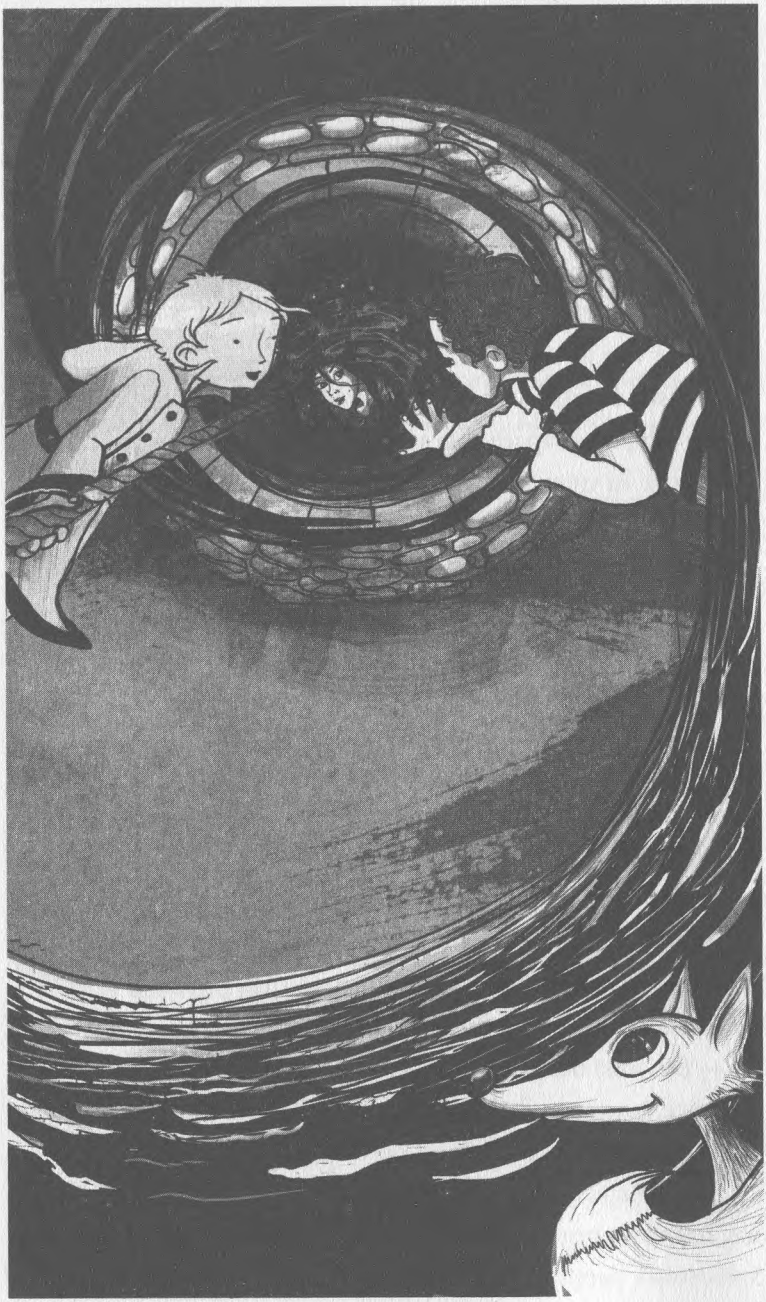

— Ai auzit vorbindu-se despre o carte fermecată? întrebă Guillaume.

— Nu, îi răspunse Micul Prinţ. Pe parcursul călătoriei mele, am întâlnit geografi şi cărţi cu cifre, dar nicio carte fermecată.

— Şi prietenul tău aviatorul?

Micul Prinţ dădu negativ din cap.

— El n-are decât un jurnal de bord unde desenează oi.

— Păcat... suspină Guillaume.

— Nu fi trist, îi spuse Micul Prinţ. Eu cunosc o vulpe care ştie multe lucruri. Poate că o să te ajute...

— Poate, zise Guillaume, simţind că-i renaşte speranţa.

— Să mergem la ea, locuieşte nu departe de aici.

Şi, pe când Luna apărea pe firmament, însoţită de alaiul ei de stele (dintre care cea a Micului Prinţ era chiar deasupra), cei doi porniră la drum.

— A fost odată o tânără cu părul lung, spuse Guillaume agale. O iubeam.

— Eu iubeam o roză. Avea patru spini şi nimic altceva pentru a se apăra împotriva tigrilor şi era foarte cochetă.

— Şi a mea era foarte cochetă: a schimbat-o pe *Alice în Ţara Minunilor* pe o fustă.

Tăcură amândoi, bântuiţi de amintiri. Şi, înaintând în tăcere, ajunseră aproape de vizuina vulpii.

— U-u! strigă Micul Prinţ, ţi-am adus un prieten.

Din adâncurile pământului, ajunse până la ei o voce adormită:

— E noapte, animalele sălbatice nu ies niciodată noaptea. E legea naturii.

— Nici chiar vulpile îmblânzite?

— Nici chiar vulpile îmblânzite. Ce vrea prietenul tău?

— Caută o carte fermecată.

Din adâncurile pământului, se auzea cum vulpea căsca.

— Esențialul e invizibil pentru ochi, mormăi ea.

— Știu, mi-ai mai spus asta.

— Adevărul stă în puț.

— Ce vrea să însemne asta?

Dar vulpea nu mai răspunse: adormise la loc.

— N-o să mai scoatem nimic de la ea, spuse Micul Prinț cu părere de rău.

Guillaume ridică din umeri.

— Mare lucru...

— Mă întreb ce-a vrut să spună cu povestea asta cu adevărul și puțul...

— Habar n-am... Poate că visa cu ochii deschiși.

— Știu un puț, vrei să te duc acolo? Nu se știe niciodată.

— Nu se știe niciodată, spuse Guillaume.

Și făcură cale întoarsă.

În zori, ajunseră la puț.

Lucru curios, acesta nu arăta ca puțurile sahariene, care sunt niște găuri simple, săpate în nisip. Era un puț sătesc, cu ghizduri din pietre mari, și avea roată, frânghie și ciutură.

Micul Prinț râse, puse mâna pe frânghie și se jucă apoi cu roata. Aceasta gemu ca o giruetă veche, nebătută de vânt de multă vreme.

— Auzi? spuse Micul Prinț, am trezit acest puț și acum cântă.

Apoi redeveni serios:

— Mi-aș dori să te reîntâlnești cu fata cu părul lung și cu prietenul tău Gavroche.

— Și eu mi-aș dori, spuse Guillaume.

— Eu o să mă duc să-mi revăd floarea. Mâine mă întorc pe planeta mea.

— Succes! îi ură Guillaume.

— Eu și tu vom fi foarte departe unul de altul.

— Nu mai departe de-atât: va fi de-ajuns să deschid cartea la pagina potrivită și te voi regăsi ori de câte ori am chef.

Își zâmbiră minunat de complice, apoi Guillaume se aplecă peste marginile puțului.

— Crezi că adevărul e acolo jos? întrebă el.

Adânc de tot, foarte departe, apa strălucea, iar Luna se reflecta în ea. Dar... Dar nu, nu era fața turtită a Lunii cea care se zărea în tremurul apei, ci chipul blând al Idei.

Și Ida îl striga. De la capătul tunelului, ea-i făcea semn să vină.

— Adio! îi spuse Guillaume Micului Prinț.

Dar Micul Prinț nu-l auzi. Vorbea cu cineva ascuns printre firele de nisip. Un șarpe galben și subțire ca un deget.

Atunci Guillaume sări în puț.

17.

Căderea era lungă, lungă... Guillaume continua să cadă. Acum, Ida dispăruse. La fel și apa. Sub el, negru absolut. Dar, lucru ciudat, avea impresia că această cădere era foarte lentă, ceea ce-i dădea ocazia plăcută de a privi în jur.

Pereții puțului erau acoperiți de rafturi, iar din loc în loc erau agățate hărți geografice. „Ce ciudat, își spuse Guillaume, recunosc acest loc. Mi se pare că am mai fost pe-aici, nu foarte demult..."

În trecere, luă un borcan de pe unul dintre rafturi. „Gem de portocale", scria pe el. Dar, spre marea sa dezamăgire, un gurmand și mai mare decât el i-o luase înainte, căci chiseaua era goală. Nu îndrăzni să-i dea drumul, de teamă să nu-i cadă cuiva în cap, și o puse la loc cu grijă.

Unde o să ajung? se întrebă el cu ușoară îngrijorare. Poate de cealaltă parte a Pământului? Ce caraghios ar fi să ajung printre oameni care merg cu capul în jos!

Ce idee stupidă! De parcă locuitorii Australiei ar fi altfel decât noi. Și-atunci atracția gravitațională ar fi doar pentru câini?

Îndelung, îndelung, el continuă să discute de unul singur, ca să-și ocupe timpul cât era în cădere. Și, în cele din urmă, tocmai când se aștepta mai puțin, ateriză.

Se prăbuși pe un morman de crengi și de frunze îngălbenite fără a se lovi câtuși de puțin.

Uf!

Se ridică în picioare și se scutură.

— Ia te uită cine e aici! spuse cineva de lângă el.

Guillaume sări în sus de bucurie.

— Alice! Cât mă bucur că te văd! Unde sunt ceilalți?

— Te așteaptă mai departe. Au făcut un picnic ca să le treacă timpul și abia te-așteaptă.

Înfierbântat, Guillaume scrută împrejurimile.

— Cum ieșim de-aici?

— Ținându-ne după iepurele cel alb. Trebuie să sosească.

Nu foarte departe, se auzi un pas grăbit.

— Ia uite-l!

— Pe urechile și mustățile mele, am întârziat! spuse o voce angoasată, care se apropia în viteză.

Proprietarul acesteia trecu pe lângă ei fără să-i vadă. Avea privirea pironită pe ceas și părea foarte îngrijorat. Guillaume se luă imediat după el.

— Vii? o întrebă el pe Alice.

— Vreau să-i spune două vorbe Reginei de Inimă Roșie. Du-te, vin și eu mai târziu.

Labirintul subteran dădea într-o prerie. După câteva minute – sau câteva ore, timpul nu contează în cărți! – de cursă nebunească, Guillaume ieși în plină lumină.

Fu primit cu urale entuziaste.

Idda, Adi și Doudou, așezați în iarbă printre floricele, înfulecau tarte cu rubarbă.

— Iată-te, în sfârșit! îi strigă Doudou cu gura plină. Mă întrebam pe unde umbli.

— Ne-am făcut griji pentru tine, adăugă Adi, cu oarecare reproș în voce.

— Mă săturasem *trosc* să tot *clic* aștept de una singură!

Doudou își regăsise ritmurile sale:

— Ia-zi,-amice,-ce-ți-s-a-ntâmplat.-Deodată-te-ai-evaporat.-Și-toată-lumea-se-ntreba-cum-ai-făcut-așa-ceva!

— Nici nu știu măcar. Am impresia... că sunt cărți care au pasaje secrete ce le leagă unele de altele.

— Ce-nțelegi prin „pasaje secrete"? întrebă Adi.

— De felul... asociațiilor de idei...

— Explică-ne-un-pic,-suntem-în-întuneric! Și-din-această-poveste-nu-nțelegem-nimic!

— Din strada Chanvrerie am fost proiectat în Deșertul Sahara în momentul în care... (se concentră puternic)... moartea lui Gavroche m-a făcut să mă gândesc la cea a Micului Prinț.

În Idda, ca bibliotecară ce fusese, se trezi ceva: ea cunoștea foarte bine acest fenomen!

— Marile teme ale literaturii, cum e și moartea la o adică, *bang pleosc pleosc*, sunt comune multor autori, dar fiecare le abordează dintr-un unghi diferit. *Trosc bum*. Asta-i dă cititorului dorința de a trece de la o carte la alta atunci când îl interesează subiectul. *Puf*. La asta servesc bibliografiile care se găsesc adesea la finalul operelor: scriitorul își citează sursele, influențele, *gagaga clic*, ca să profite toată lumea de ele.

— Ciudat, nu? rosti Guillaume, care nu urmărise prea bine raționamentul.

Ciudat, într-adevăr... Dar, pentru moment, adolescenții aveau lucruri mai importante de făcut.

— Vrei prăjitură cu mere? îl întrebă Adi. Doar dintr-asta a mai rămas.

Nici nu începea refuz: Guillaume nu mai mâncase nimic de... cinci cărți!

Se aruncă asupra prăjiturii și exclamă cu ochii strălucind:

— Mmmm! Delicios! De unde sunt tartele astea?

Iar ceilalți trei îi răspunseră la unison:

Regina de Inimă Roșie
Din cărțile de joc împarte
Spre bucuria noastră vie
O bunătate de tarte.

Refrenul Iddei:

Buf pam pam pam trosc param.

— Deci totuși nu-i așa de rea? se miră Guillaume.

— În realitate, nu pentru noi le-a pregătit, ci pentru oaspeții ei. Alice le-a șterpelit pe când se răceau, îi explică Adi râzând.

— Diabolica-Regină-voia-capul-lui-Alice,-dar-acum-s-a-rezolvat-și-ele-petrec-de-vis!

— Ba chiar joacă și cricket împreună!

— Și legat de cartea fermecată a apărut vreo noutate? se interesă Guillaume, odată cu ultima înghițitură.

Chiar în acea clipă, o claie roșcată răsări în grup, strigând în gura mare:

— Am ceva să vă arăt!

Și Morcoveață se întinse pe jos, în mijlocul firimiturilor de mâncare.

— Ia uitați! spuse el întinzându-le o scrisoare.

Guillaume i-o luă din mâini.

— Nu e lipsit de discreție să citești corespondența care nu ți-e destinată?

— Îți dau voie, îl liniști Morcoveață, frecându-se la nasul în care primise o afurisită de lovitură.

Scrisoarea era datată 24 decembrie 1881:

Dragul meu Morcoveață,

Îmi ceri să-ți trimit Henriada *lui François-Marie Arouet de Voltaire și* Noua Eloiză *de Jean-Jacques Rousseau. Scriitorii de care-mi vorbești au fost oameni ca mine și ca tine. Ce-au făcut ei poți face și tu. Scrie cărți, le vei citi apoi.*

— E de la tata, precizează Morcoveață.

Se umflă în pene și urmă plin de mândrie:

— O să primesc această scrisoare peste câțiva ani, când voi fi la liceu la Paris și voi urma sfatul tatei. (Am citit asta la finalul cărții.) Aveai dreptate, Doudou! Mai târziu voi deveni celebru și-mi voi povesti nefericirea tuturor. Doamna Lepic o să fie detestată de generații de copii!

Își încreți cu insolență năsucul cârn, pătat de pistrui.

— Dar asta nu mă va împiedica totuși să-i citesc pe Voltaire și Rousseau.

— Voltaire și Rousseau... murmură Guillaume, puțin melancolic, Voltaire și Rousseau.

Și începu să fredoneze încet:

Am căzut stingher
Din vina lui Voltaire,
Cu fața-n colb maro
Din vina lui...

I se puse un nod în gât. Apoi se gândi din nou la Micul Prinț.

— O să-l regăsesc pe Gavroche oricând voi vrea citind *Mizerabilii*, murmură el consolat. Și o să-i cer să mă învețe toate strofele cântecului său.

— Mărunțișurile astea ale voastre sunt bune și frumoase, *bum trosc*, dar asta nu ne face să înaintăm prea mult! protestă Idda, dând din picioare.

Tocurile i se afundară în iarbă, unde formară colonii de găuri.

— Trebuie să punem cap la cap toate informațiile pe care le avem și să vedem dacă nu există vreo pistă... propuse Doudou.

— Bună idee!

Se așezară în cerc.

— Începe, îi spuse Adi Iddei.

— Eu am găsit, *buf*, o carte fără poze și fără dialog, *clic clac*. Dar sora lui Alice nu a vrut să mi-o dea, *poc*, căci avea nevoie de ea la școală.

— Păcat. Și tu, Doudou?

— Eu am găsit litera „E".

Patru priviri întrebătoare se întoarseră către el.

— Ce-i cu litera „E"?

— A-*negru*-E-*alb*-I-*roșu*-U-*verde*-Oooo-*albastru*... recită Doudou în stil rapp.

Apoi se liniști și adăugă:

— E începutul unui poem de Rimbaud. Pentru el, fiecărei vocale îi corespunde o culoare.

— Vrei să spui că albul de la „E" este un indiciu pentru căutările noastre?

— Bineînțeles, chiar Rimbaud mi l-a dat. Dar nu mă întrebați la ce-o să ne fie de folos, că n-am nici cea mai vagă idee.

— Bine, o să revenim la asta mai târziu. Și tu, Morcoveață?

— În afară de scrisoarea de la tata, nu văd nimic altceva. Dar eu sunt în afara jocului: nu fac parte din grupul vostru!

— *„Scrie cărți, le vei citi apoi"*, murmură Guillaume dus pe gânduri. Am un prieten care mi-a spus aproape aceleași lucru adineauri. El vorbea de „happy end".

— Tu nu ne-ai adus nimic ca indiciu apropo de cartea fermecată? întrebă Adi.

— *„Esențialul e invizibil pentru ochi."* O vulpe a bălmăjit asta în somn. Dar nu știu dacă ne poate ajuta.

— OK... Asta-i tot? întrebă Adi făcând turul asistenței.

Era tot. Nimeni nu mai culesese altceva.

— Nu-i-mare-lucru,-prieteni,-nu-i-așa?-Dacă-vreți-părerea-mea!-Cercetarea-noastră-e-nulă,-arhi-nulă!-N-am-înaintat-nici-cât-o-virgulă! se plânse Doudou.

Cu toții plonjară într-un ocean de gânduri, întorcând pe toate părțile elementele acestui puzzle în încercarea de a alcătui un ansamblu coerent.

— Concluzionând, reluă Guillaume foarte concentrat, cartea fermecată ar fi deci...

— O carte *buf* fără poze și dialog...

— De culoare albă...

— Unde esențialul e invizibil pentru ochi...

— Și care trebuie scrisă pentru a fi citită apoi...

Un zgomot înspăimântător sublinie această ultimă frază:

— *TROSC BUF PARAM PAM CLIC CLAC!* urlă Idda care, de entuziasm, își pierdu echilibrul și se lovi la cap.

— Aaaa... ce vrei să spui cu asta? o cercetă Adi, ajutând-o să se ridice.

— Am găsit, *bum țac*! AM GĂSIT!

Era toată roșie, cu părul zburlit și gesturi dezordonate, ceea ce o făcea și mai urâtă.

— Veniți *buf* cu mine, ordonă ea pe un ton ce nu admitea replică.

Această criză de autoritate era de-a dreptul inutilă: ceilalți patru erau devorați de curiozitate. Erau gata s-o urmeze oriunde, chiar și într-o enciclopedie dacă era nevoie. Chiar și între paginile unui tratat de filosofie, de știință sau de matematică. Sau într-una dintre acele opere aride care zac în fundul rafturilor și pe care nu le deschide nimeni niciodată, pentru că din ele nu se înțelege nimic.

18.

Înapoi în bibliotecă. De astă dată, Morcoveață participa și el: ca viitor autor, simțea că descoperirea cărții fermecate îl privea și pe el.

Totul era liniștit. Paznicul se reîntorsese să se culce, lăsând pe a doua zi aranjarea cărților. Afară începeau să se ivească zorii, dar cei cinci aventurieri erau prea nerăbdători ca să-și bată capul cu asta. Peste o clipă vor ȘTI.

Idda, care cunoștea locul ca pe buzunarul său, străbătea intervalele cât de repede putea. „Țac, țac, țac", se auzeau pantofiorii ei pe parchetul ceruit. Acest sunet îl umplu brusc de nostalgie pe Guillaume.

„Oh, Ida, Ida, te voi revedea oare într-o zi?", se gândi el cu inima strânsă.

Viziune fugitivă, adorabilă, a unei atrăgătoare tinere cu pelerină ce-şi depunea pe obrazul unui băiat, într-o noapte cu lună plină, buzele sale uşoare, uşoare, uşoare, ca nişte aripi de fluture.

Apoi orologiul bătuse trei ceasuri, iar fluturii zburaseră.

Idda ştia foarte bine unde se duce. Fără ezitare, ea traversă sala şi se îndreptă către un raft, alături de biroul bibliotecarei. Şi acolo...

(Guillaume, Doudou, Adi şi Morcoveaţă îşi ţineau răsuflarea.)

... ea întinse mâna, aaa... piciorul... nu, mâna... spre o carte groasă...

(Guillaume, Doudou, Adi şi Morcoveaţă nu îndrăzneau să facă vreo mişcare. Îi usturau ochii de cât de intens o priveau pe Idda.)

...o extrase cu greu...

(Se auzea musca, dacă ar fi existat muşte în acest anotimp.)

...şi o ţinu în faţa ochilor...

— Cartea *taram* fermecată! anunţă ea solemn.

Ceilalţi se grăbiră spre ea. Voiau să vadă, să atingă, să palpeze comoara.

Coperta din piele neagră era atât de fină!

Opt mâini febrile se prinseră de această copertă, care mai de care s-o deschidă...

Oare ce-or să descopere înăuntru? Ce mister fantastic? Ce revelaţii, ce vrăjitorii? Ce magii negre de dincolo de mormânt?

— Ce? exclamă Guillaume perplex.

— Dar...

— Nu sunt decât pagini albe înăuntru!

Ca surpriză, e chiar o surpriză bună! Şi o decepţie în acelaşi timp!

— A meritat osteneala de a căuta ca nebunii o carte care nici măcar n-are text?! protestă Guillaume.

— Un caiet obişnuit ar fi fost de-ajuns!

— Ne-am agitat degeaba!

Dominând aceste proteste, grimasele Iddei se auziră oribile:

— DEGEABA *BUF CLAC TROSC*? DEGEABA? DAR SUNTEȚI COMPLET *PAC* IDIOȚI, PE CUVÂNT!

Ea strânse volumul la piept (mă rog, la ceea ce-i servea drept piept, spațiul greu de definit dintre gât și genunchi).

— Ani la rând, *trosc*, m-am întrebat la ce putea servi *puf bang* această carte fără text pe care o descoperisem *țac țac* din întâmplare și pe care am așezat-o *poc* în apropiere de biroul meu. Era *prrrrrr* evident, totuși! Ar fi trebuit să înțeleg! Cartea goală... *gâlgâl*. Cea pe care fiecare autor a avut-o în mâinile sale înainte să o umple *piu-piu* cu opera sa...

Toată lumea o asculta cu gura căscată.

— Dacă mi-aș fi dat *poc poc* seama de asta mai înainte... se lamentă ea.

Cu o privire amplă, îmbrățișă toată biblioteca.

— ...ar fi existat *trosc* și cărți semnate *param* cu numele meu printre toate *clic* acestea!

Tresăriri hidoase îi agitau ochii stricați, care se învârteau ca niște astre pe orbită. Era modul ei de a-și arăta regretul.

În depărtare, orologiul bisericii bătu de șapte.

— E-ora-de-trezit-ca-să-mergem-la-școală! Yo,-prieteni,-s-o-ntindem-din-această-sală! remarcă Doudou, căscând de să-și rupă falca.

— Am face bine s-o ștergem discret, întări Guillaume: dacă ne vede cineva ieșind de-aici, am băgat-o pe mânecă!

— Mai ales cu rafturile astea stricate, adăugă Adi. O să fiți acuzați de vandalism.

— Bine, păi eu mă duc, spuse Morcoveață, pășind dincolo de coperta cărții sale. Dacă aveți nevoie de mine, știți unde mă găsiți!

Se ținu de nas de parcă s-ar fi aruncat într-o piscină și dispăru după un ultim salut.

Spre norocul lor, fiind dimineața devreme, pe stradă era puțină lume. Guillaume și Doudou se făcură mici pentru a se strecura afară din clădire, urmați de Idda și de Adi, care nu aveau de ce să fie precaute. Nefiindu-le somn (creaturile imaginare nu dorm, e bine știut!), ele se alergau pe trotuar râzând.

— Mergem acasă, Adi?

Și fiecare băiat, urmat de fantasma sa, o luă încetișor pe drumul spre casă.

19.

Întâmplarea făcea ca mama și tata să doarmă încă, dar ceasul deșteptător urma să sune în curând.

Guillaume se spălă puțin, se schimbă și ieși din cameră chiar când mama se pregătea să-l trezească.

— Ce matinal ești! se minună ea. Îmi pari neobișnuit de grăbit să te duci din nou la școală!

— Da, spuse Guillaume, mai ales la orele de franceză.

Fără alt comentariu, mama se îndreptă către baie. Replica fiului ei o impresionase. Acest zel nu-i stătea în fire, totuși!

— Ești sigur că totul e în regulă? întrebă ea de departe, ușor neliniștită.

— Perfect!

Un altul care nu-și revenea din mirare era domnul Pennac. Atenția cu care Guillaume urmărea lecțiile de gramatică, efortul pe care le făcea la dictare și la exprimarea în scris îl lăsau mut. În loc să viseze cu ochii deschiși cum făcea de obicei, leneșul ăsta se pusese pe treabă, zău! Și, culmea culmilor, ceruse cu împrumut dicționarul clasei pentru a-și perfecționa vocabularul! Haida-de!

Eforturile sale fură încununate de progrese spectaculoase. După câteva săptămâni, ortografia, execrabilă înainte, devenise mediocră, apoi de trecere și curând suficient de bună.

Proful nu mai văzuse niciodată un asemenea reviriment!

Și asta nu era totul: Guillaume citea! Și nu orice, nu benzi desenate!

— *Mizerabilii*, se mira domnul Pennac, *Morcoveață*, Rimbaud! Dar ce-ai pățit, copile?

Guillaume zâmbea și nu-i răspundea. Cine, în afară de Doudou, ar înțelege că fiecare efort, fiecare progres cât de mic îl apropia de tânăra cu părul lung? Cea pe care o iubea și care, asemenea unui fluture în crisalida sa, aștepta, sub oribila înfățișare a Iddei, să ia naștere dintr-un pic de talent...

— Diseară, șopti în sfârșit Guillaume către prietenul său Doudou.

Doudou făcu ochii mari.

— Ești sigur că ești gata?

— N-am mai făcut nicio greșeală de ortografie la ultima lucrare de control.

— Și punctuația?

— Cred că am ajuns să înțeleg sistemul. E de-ajuns să știi să respiri, ca atunci când faci sport sau-ca-atunci-când-cânți-rapp,-prietene! adăugă el, făcându-i complice cu ochiul.

Un zâmbet imaculat destinse figura întunecată a lui Doudou.

— Atunci, dă-i bătaie, prietene! Bagă mare!

Adi, care nu pleca niciodată de lângă Doudou, nici măcar la ore – dar, cum era invizibilă, nimeni nu-și dădea seama –, apăru lângă el țopăind.

— Ai nevoie de o mână de-ajutor?

— Desigur: într-un astfel de moment, prietenii sunt importanți!

— Yo!

În aceeași seară, Guillaume o întrebă pe mama:

— Se poate ca Doudou să rămână să doarmă la noi?

În general, mama nu era de acord, dar, ținând cont de ultimele rezultate școlare ale fiului său, ar fi fost urât din partea ei să-i refuze această bucurie. Cu atât mai mult cu cât începea weekend-ul.

— Cu condiția să nu stați până târziu! precizează ea.

Guillaume îi promise. La fel și Doudou. Ba chiar și Adi, dar mama nu o auzea. Să nu-ți ții o promisiune e oare chiar atât de grav?

Într-un colț al camerei, Idda se chircise ca o păpușă veche pe jumătate stricată, uitată în fundul unei cutii cu jucării. Îi ținea companie ursulețul lui Guillaume – cel cu care dormea când era mic și pe care nu se putea hotărî să-l arunce, chiar dacă făcuse molii –, alături de un tren electric rupt, un joc de „Lego" din care lipseau jumătate dintre piese și cărți ferfenițite de benzi desenate. Ce mediu trist pentru o fantasmă!

Într-atât se săturase să aștepte încât, după descoperirea cărții fermecate, se adâncise într-un soi de letargie: nu mai vorbea, nu mai râdea; se făcuse mică, discretă, ca să nu-l deranjeze pe Guillaume de la treaba lui. Era atât de știrsă, că acesta din urmă aproape că uitase de prezența ei stânjenitoare, pe cuvânt!

Doudou a fost cel care a scos-o fără menajamente din somnolența ei:

— Scoală, leneșo! A venit ziua cea mare!

— Seara cea mare, mai bine zis! îl corectă Adi.

Idda deschise un ochi, îl roti în toate sensurile, scoase sunetul ei de mașinărie stricată *„bum buf clic clac"* și-și privi tovarășii unul după altul.

— Sunteți siguri *piu piu* că e pregătit? spuse ea neliniștită.

Nu avea niciun chef să devină din nou subiect de experiment! O dată i-a fost de-ajuns!

Afară, pe cer, se adunau nori negri și groși, de ploaie. Se pregătea o furtună. Pe firele electrice, cârduri posomorâte de păsări așteptau aversa.

Apartamentul de vis-à-vis nu fusese închiriat și asta era cu atât mai bine: Guillaume n-ar fi suportat! Să vadă altă siluetă și nu pe Ida profilându-se în spatele perdelelor i-ar fi frânt inima!

Fereastra întunecată era ca o gaură în fațadă, ca un ochi orb.

— Ai lumânări? îl întrebă Adi.

— Lumânări? Pentru ce?

— Pentru ceremonie. Toate ceremoniile se fac la lumina lumânării, nu știai?

Pășind ca o pisică, Guillaume se duse să caute în bucătărie.

— Nu e în interesul nostru ca părinții mei să ne surprindă, spuse el aprinzându-le: le e frică mereu să nu dau foc la casă!

Micile flăcări tremurătoare care luminau singure camera atestau însemnătatea momentului.

— Ce-atmosferă-de-film-de-groază! Super,-prieteni,-vom-avea-atenția-trează! spuse încântat Doudou, cu un fior de entuziasm.

— Du-te și ia cartea fermecată, zise Adi.

Cartea era în dulap, alături de dicționar. Guillaume le luă pe amândouă și le puse pe birou.

Un fulger brăzdă noaptea, urmat de un bubuit de tunet. Imediat începu să plouă mărunt. Vis-à-vis, fațada oarbă părea că plânge.

Toc, toc, toc, toc, se auzeau picăturile de apă lovind în geam. Guillaume se gândi la tocurile Idei.

— Ne apucăm? întrebă Adi.

Guillaume dădu afirmativ din cap. Era foarte emoționat. La fel de emoționat ca înaintea unei lucrări de control, ba chiar mai tare: miza nu era aceeași. Un rezultat școlar era totuși mai puțin important decât o resurecție!

Deschise cartea fermecată cu coperta ei de piele fină. În interior, hârtia albă luci misterios. Cum lucește nisipul deșertului sub lumina lunii.

„Esențialul e invizibil pentru ochi."

Invizibil, poate, dar există! Esențialul există, palpită în creuzetul acestor pagini! Pentru a-l revela, e suficient să scrii.

— Deci? rosti Adi nerăbdătoare.

Un al doilea fulger, un al doilea tunet. Guillaume îndreptă pixul spre foaie.

— Povestesc ce s-a întâmplat în realitate sau ceva imaginar?

— Asta stabilești tu, prietene!

— Tu, Idda, ce crezi? Pe tine te privește direct, după părerea mea.

— *Bum pararam*, spuse Idda umil.

Dar nu era greu de observat că avea ceva în minte.

Adi înțelesese. Intuiția feminină, fără îndoială. Sau solidaritatea fantasmelor.

Se ridică, se apropie de Guillaume și-i spuse ceva la ureche.

— De acord, spuse Guillaume.

Și începu să scrie.

A fost odată ca niciodată o tânără care visa să fie scriitore...

— Au! horcăi Idda ca și ciupită de un țânțar.

— Ai mâncat un A din „scriitoare"! îi suflă Adi.

Ce început bun: o ștersătură în cartea fermecată!

— Ah, fir-ar să fie! bombăni Guillaume.

— Folosește dicționarul! îi sugeră Doudou.

Adi se strânse lângă acesta din urmă, cuprinsă de un frison: și dacă lucrurile merg rău și de această dată? Biata Idda n-ar supraviețui încă unui eșec.

— Uite-o cât e de abătută, îi șopti amicul cel negru tovarășei sale.

Idda se întinsese pe pat. Era slăbită și palidă. Spasmele o făceau să arate bolnavă. Foarte, foarte bolnavă.

— Măcar de-ar reuși! își dori Adi din tot sufletul.

...scriitoare. Dar, pentru asta, trebuia să descopere cartea fermecată. Care este...

Idda făcu o grimasă înfiorătoare.

— Fără punct! strigă Adi.

— Nu se pune niciodată punct între o propoziție principală și o subordonată! întări Doudou.

Boabe mari de transpirație apărură pe fruntea lui Guillaume.

— O virgulă atunci?

— Dacă vrei, e o chestie de respirație. În acel loc, virgula e facultativă.

— O pun sau nu? se enervă Guillaume.

— Încearcă în ambele moduri, o să-l alegi pe cel mai bun, spuse Adi.

— ...cartea fermecată care este cheia scriiturii... cartea fermecată, care este cheia scriiturii...

— Fără virgulă, spuse Adi tranșant.

— Ba nu! replică Doudou.

— Idda, tu ce crezi?

Idda adormise. Această dezbatere nu o privea: ambele versiuni erau corecte. Oricare ar fi decizia luată, nu va avea de suferit din cauza ei.

— Hai că nu pun, se hotărî Guillaume.

...cartea fermecată care este cheia scriiturii.

— În ritmul ăsta o s-o ținem până mâine dimineață! suspină Adi.

— *Or, această carte fermecată se găsea la bibliotecă. Și cum tânăra, care se numea Ida* (un singur D), *nu îndrăznea să meargă acolo de una singură, făcu* (perfect simplu sau mai mult ca perfect?)...

Se întoarse către prietenii săi.

— Doar perfect simplu, spuse Doudou.

Furtuna se dezlănțuise de-acum. Fulgere și tunete se succedau aproape fără întrerupere. Pârâitul ploii deveni asurzitor.

— Yo,-prieteni,-ce-stihii! O-adevărată-noapte-a-morților-vii! nu se putu împiedica Doudou să comenteze.

— Șșșt! îl repezi Adi.

— *...făcu apel la vecinul ei de vis-à-vis* (cu liniuțe), *care era îndrăgostit de ea și amândoi plecă...*

— Plecară! strigară Adi și Doudou în cor, în timp ce Idda se ridică pradă unei crampe subite.

— *...și amândoi plecară în căutarea cărții fermecate.*

Guillaume se opri și se șterse pe frunte. Avea nevoie de încurajări pentru a susține efortul teribil pe care-l făcea.

— O gumă? îi propuse Doudou.

— Nu încape refuz.

Nu sunt consilier,

Din vina lui Voltaire,

Viersul vi-l fac cadou,

Din vina lui Rousseau, fredonă Guillaume, mestecând gumă cu aromă de anason.

Revigorat, se reapucă de scris.

Am să v-o (cu liniuță) *descriu pe Ida, căci era foarte frumoasă. Avea păr lung și negru, care îi cădea pe umeri, și un chip drăguț. Sub pelerina neagră purta o fustă pe care o primise la schimb pentru* Alice în Țara Minunilor *și era încălțată cu niște pantofiori care făceau caldarâmul să cânte.*

Fără greșeală! Adi și Doudou aplaudară.

— Ai folosit chiar și o figură de stil: caldarâmul care cântă, ce expresie frumoasă! E din ce în ce mai bine!

Cu un zâmbet victorios, Guillaume reluă.

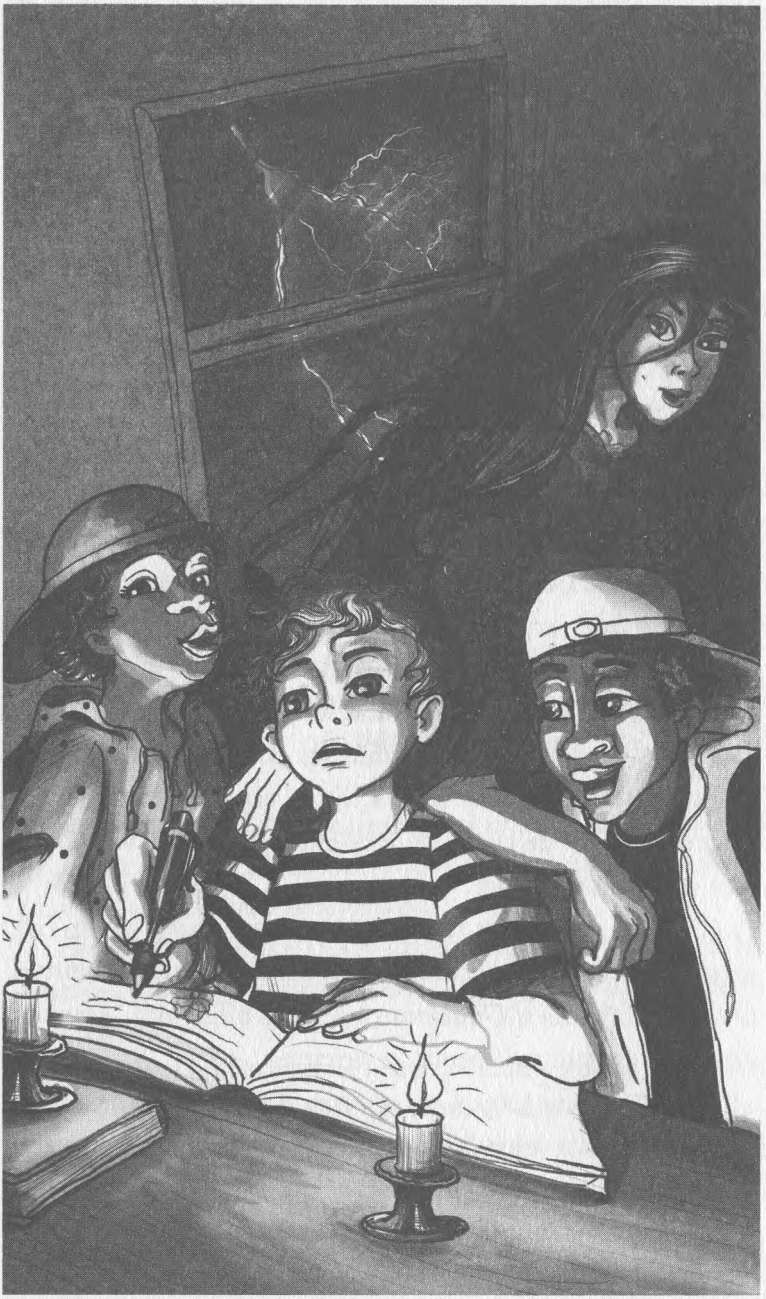

O porniră amândoi spre bibliotecă, ţinânduse...

— Liniuţă! ţipă Adi la el.

— *...ţinându-se de mână. Era frumos ca în vis. Pătrunseră înăuntru printr-o uşiţă secretă* (ah, ce cuvânt frumos!), *intrând în universul cărţilor. Trecând pe lângă ele, vecinul, Guillaume pe numele său, se uita la titlurile cărţilor.* Mizerabilii, Morcoveaţă, Alice în Ţara Minunilor, Poezii *de Arthur rimbaud...*

— Cu literă mare!

— *...de Arthur Rimbaud. Guillaume îşi spuse că într-o zi va citi toate aceste cărţi.*

— Bravo! îl aplaudă Doudou.

Ce chestie: pe măsură ce Guillaume scria, lucrurile deveneau tot mai uşoare. Cuvintele veneau de la sine, fără să fie nevoie să le caute anume, iar imaginile pe care le plăsmuia mintea lui nu întâmpinau nicio piedică în a se traduce în fraze.

Ca atunci când a creat-o pe Idda, Guillaume se lăsă încetul cu încetul purtat de pixul-călător-în-timp. Însă de această dată stilul îi era înaripat, limpede. Beţia scriiturii era dublată de abilitate. Pentru a fi pilot de curse, nu e de-ajuns să-ţi placă viteza, trebuie să ştii şi să conduci!

Când Ida găsi cartea fermecată, care era aşezată pe un raft, ea scoase un strigăt de bucurie, de parcă ar fi dat peste o comoară. O luă în braţe. Ea şi Guillaume ieşiră din bibliotecă. Afară era linişte. Se aşezară pe o bancă, se priviră...

Ezită să termine fraza. Ceea ce dorea să scrie era atât de intim... Nici chiar în faţa celor mai buni prieteni nu etalezi aşa ceva!

Ah, la naiba! Ispita era prea mare!

...şi încetişor buzele lor se apropiară, unindu-i într-un tandru sărut.

— O, ia uitați-vă la Idda! strigă Adi.

Idda era tot somnolentă, dar surâdea. Iar surâsul ei, în loc să fie hidos, diform ca de obicei, semăna cu un accent circumflex inversat, încadrat de două gropițe încântătoare. În schimb, găurile pe care le avea în mijlocul nasului dispăruseră.

— Continuă să scrii, îi strigă Adi, agitată la maxim.

Guillaume se afundă din nou în cartea fermecată. Însă acum avea dificultăți de concentrare. Transformarea Iddei îl interesa mai mult decât textul lui.

Erea minunat eream mulțumiți... scrise Guillaume stângaci.

Îndată Idda deschise ochii. Se uita cruciș mai mult ca oricând! Pupilele ei păreau că sar la trambulină!

— Fii atent! mugi Adi.

— Revino-ți, bătrâne! O sa ratezi totul! se enervă Doudou.

Nu era ușor, dar trebuia! De dragul Idei, Guillaume făcu efortul de a fi atent:

Era minunat, eram fericiți. Știam că iubirea noastră va fi eternă. O țineam în brațe pe cea mai fantastică fată. Și, în plus, această fată urma să-și îndeplinească visul, căci găsise cartea fermecată.

Strada era pustie. Noi înaintam fără să știm încotro mergem. Nici nu conta, de altfel, important era că suntem împreună. Când iubești, te simți bine oriunde!

Fata își dădu gluga jos. Am inspirat parfumul părului ei. Mirosea a vanilie, scorțișoară, violete. Și acest parfum era parfumul fericirii.

Pe umărul lui Guillaume se așeză blând o mână. Se întoarse surprins și scoase un strigăt de bucurie. Era acolo, în fața lui. Cu părul ei lung și negru, cu zâmbetul ei, cu ochii ei frumoși de culoarea alunei. Și cu gropițele din obraji care îndemnau la sărutări. Ca înainte să moară. Ca înainte.

— Ida... murmură el.
Ea mirosea a vanilie, scorțișoară, violete.
Și acest parfum e parfumul fericirii.

Notă biobibliografică

Anne Duguël, alias Gudule, s-a născut la Bruxelles, în 1945. După studii în domeniul artelor decorative în Belgia, a petrecut cinci ani ca jurnalistă în Orientul Mijlociu. Ulterior, a colaborat, în Franța, la mai multe publicații și a lucrat la radio, moderând o emisiune despre banda desenată. Astăzi, scrie pentru adulți și tineri. Romanele sale au un succes imens și au fost încununate deseori cu premii.

Alte cărți de aceeași autoare:
Zoé-la-trouille
Barbès Blues
Impasse du Nord
L'envers du décor
L'immigré
La vie à reculons
Ne vous disputez jamais avec un spectre
Princesse Zoumouroud – Onze contes de sagesse
La fiancée du singe – Quinze contes d'animaux
La fille au chien noir
Le château des chiens perdus
T'es un sorcière, maman?
Un bout de chemin ensemble
Après vous, M. de La Fontaine...

„Bine! Bine! Spânzurați-mă! Am ucis pasărea. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt o pisică!" Aventurile hilare ale lui Tuffy și ale familiei sale, povestite chiar de către pisică.

Biata Ellie este oripilată când Tuffy aduce în casă o pasăre moartă, iar apoi un șoarece. Dar Tuffy nu poate înțelege de ce se face atâta tămbălău pe tema asta.

Oare cine va fi următoarea victimă a pisicii? Va reuși Ellie cea blândă să-și convingă pisica iubită să își schimbe obiceiurile de sălbăticiune înainte să apară belele și mai mari?

„E greu să scrii o carte mai bună ca asta."

Junior Magazine

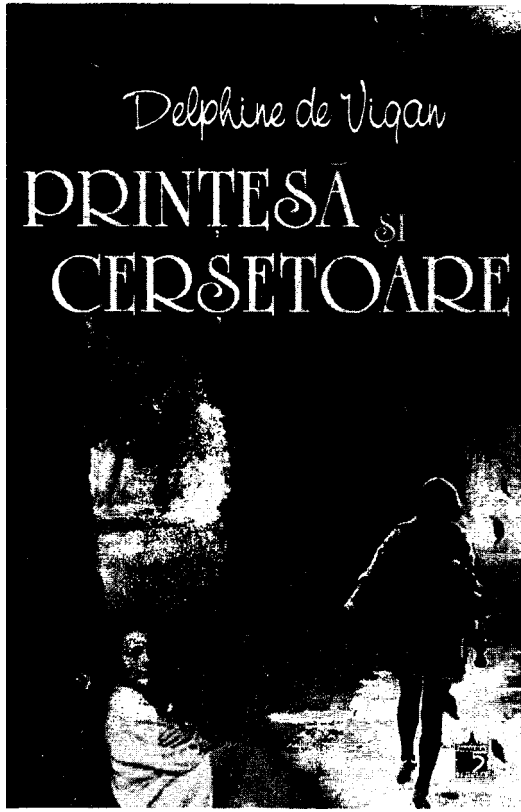

„Un roman onest, bine structurat, despre viața de familie, părinți care au uitat care le e rolul și copii neglijați. «Experimentul la scară largă împotriva sorții» al lui Lou nu se desfășoară chiar conform planului, dar Delphine de Vigan ne demonstrează că lucrurile chiar se schimbă, chiar dacă nu întotdeauna așa cum am anticipat sau în așa fel încât să deținem mereu controlul." – *The Independent*

COMENZI – CARTEA PRIN POŞTĂ

EDITURA PARALELA 45
Piteşti, jud. Argeş, cod 110174, str. Fraţii Goleşti 130
Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444
0721 247 918
Tel./fax: 0248 214 533: 0248 631 439; 0248 631 492.
E-mail: **comenzi@edituraparalela45.ro**
sau accesaţi **www.edituraparalela45.ro**

Tiparul executat la *Graficprint*
www.graficprint.eu
e-mail: comenzi@graficprint.eu

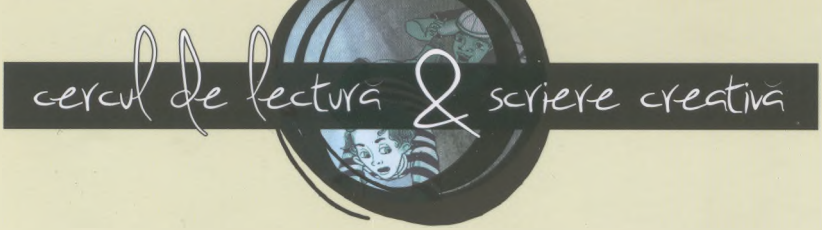

Oare de ce bătrâna doamnă care locuieşte vizavi de Guillaume scrie în fiecare noapte? Şi cine este fata care o vizitează doar după căderea serii? Intrigat, Guillaume porneşte în urmărirea tinerei, fără să bănuiască măcar că se va îndrăgosti... Dar cât de ciudată se dovedeşte a fi această tânără! Ida îşi petrece nopţile căutând grimoarul magic cu ajutorul căruia va deveni scriitoare...

Iar surprizele care îl aşteaptă pe Guillaume nu se opresc aici. Cine este de fapt Ida? Şi unde se găseşte acest faimos grimoar? Din dragoste pentru fată, Guillaume se avântă într-o călătorie fantastică, în ţara cărţilor şi a scriiturii.

Plonjaţi alături de el în miezul poveştii care a sedus peste un milion de cititori!

Anne Duguël, alias Gudule, s-a născut la Bruxelles, în 1945. După studii în Belgia, în domeniul artelor decorative, a petrecut cinci ani ca jurnalistă în Orientul Mijlociu. Ulterior, a colaborat la mai multe publicaţii din Franţa şi a lucrat la radio, moderând o emisiune despre benzi desenate. Astăzi, scrie pentru adulţi şi tineri. Romanele sale se bucură de un succes uriaş şi au fost încununate cu numeroase premii.

visual vision
Qvis
Postaţi creaţiile voastre
pe platforma comunităţii online
a elevilor creativi
www.Qvis.ro

ISBN 978-973-47-1831-3

PARALELA 45 EDITURA
Preţ cu TVA: 15 LEI